

Dvisavaitinis Iliustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas VI

Lapkričio-November 15 d., 1924

442

No. 19 (165)

M. Z.

Laikykimės Tvarkos.

12-sis Seimas nutarė pakeist mokesčių tvarką. Vieton 3 dol. narystės mokesčio Centru, bus mokama 2 dol., o 1 dol. eis kuopos naudai. Ši tvarka įeis gyveniman nuo Naujų Metų, t. y. nuo sausio 1 d., 1925.

Bet kai kurios kuopos nelaukia. Jos jau pradeda naują mokesčių tvarką praktikuoti, siūsdamos Centru ne tiek, kiek priklauso. Yra kuopų, kurios nieku būdu negal išmukt prisilaikyt mokesčių tvarkos. Jos laikosi "dešimtukų gady-nės". Vieton siūsti mokesčius už pusę metų ar metus, moka už mėnesius; vieton po 25 centus, moka po 20c. už mėnesį ir tt.

Toliau, tenka pastebėti, ypač Naujos Anglijos kuopose, kad asmenys, Centre suspenduoti dėl nemokėjimo mokesčių, važinėja po susirinkimus, dalyvauja Vyčių judėjime. Pikti liežuviai nuo senai kalba, kad kai kurios kuopos priprato "kytravoti". Jos Centru pilno skaičiaus narių neduoda. Narystės mokesčius sumoka tik už kai kuriuos. Tuo būdu kuopoms lieka daugiau pinigų.

Didelę klaidą darytų, kas manytų, kad tai gudru ir naudinga. Centras pasilaiko iš kuopų. Centras yra organizacijos širdis. Kuopos — arterijos is venos. Jeigu kuopos nor gaut iš Centro gyvybės — moralės paramos, jos tur gaivint drūtant Centrą materialiai.

Kam teko ilgesnį laiką padirbėti Centre, turėjo galimybės apsipazint su visos organizacijos darbuote, jos pulsą, tai pastebėjo, kad visais laikais buvo kuopų, kurios Centrą laikė už pamotę, o ne tikrąją motiną. Tą patį galima pastebėti ir dabar. Yra kuopų (ačių Dievui, tokių daugu-

ma), kurios labai jautriai reaguoja į kiekvieną Centro užmanymą, atsišaukimą, priminimą. Jos yra Centro ir visos organizacijos atrama, pamatas. Bet yra kuopų, kurios yra kurčios ir aklos į Centro žodžius, prašymus, mojimimus, gestavimus. Mokesčius moka netvarkingai, ne laiku, tuo būdu nuskriausdamos Centrą. Nes, saky-sim, organas eina mėnesį, antrą, trečią, ketvirtą ir tt., ir štai praneša, kad tokiam ir tokiam nariui organo jau nesiūst, nes jis iš kuopos išsto-jęs ir tt.

Dar viena. Neužilgo kuopos pradės rinkti naujas valdybas. Būt gera, kad ypač finansų raštininkais būtų renkami asmenys apsipazinę su mokesčių tvarka ir moką tvarkingai vesti. Nuo jų priklauso pačių kuopų gerovė ir didelis Centru palengvinimas. Dažnai nariai, pilnai užsi-mokėję, negauna organo dėl to, kad nesugabus finansų raštininkas netikrą adresą padavė Centru, arba kitą stambią paklaidą padarė suklaidindamas Centro Raštinę ir Administraciją.

Iš smulkių dalykų susidaro stambūs. Kaip atskiras asmuo gal priprast prie tvarkos, taip gal priprast ir grupės ir organizacijos. Kartą pamėgę tvarkingumą, negalėsime pakęst netvar-kos.

Palygint, koki mes buvom keli metai atgal ir dabar, matom malonius vaisius mūsų progreso. Žymi pažanga padaryta ir prisilaikyme tvarkos. Turime pasiekti to, kad visos organizacijos organizmas, visi jo ratai, ratukai suktūsi sutartinai ir tvarkingai.

Prisilaikymas tvarkos palengvins mūsų darbą, bus mūsų tobulybės pažiba.

Del Organizacijos Vardo.

(Tąsa). Žiūrėk Nr. Nr. 17 (163) ir 18 (164).

IV.

IŠ PO MANO SERMĖGOS.

Pirm, negu tēmon nagus įvelsiu, kogarsiausiai surikti noriu, kad kol kas Vyčių organizacijon vien moraliai priklausau! O tai nėra joks pagyras, o tik grynas atvirumas. Mat, apsikroves visokiais darbais ir knibinėliais iš kalno numanau, kad aktualiai priklausydamas nieko ypatingo nenuriesiu, užtad gi tik iš tolo prie durų pastoviu ir tiek. Taip kad šios organizacijos dirvoną knaisioti jokios teisės neturiu.

Jeį drįstu tai daryti, darau vien del to, kad keletas Vyčių asmeniai ir laiškais vadino mane žemiaus nurodytame klausime savo opiniją išreikšti. Tai viena. Antra. Vaikyti diskusijas klausimuose, kurių diskusijomis pagerinti negalima, visiškai nemėgstu. Tadgi šičion ir tarsiu vien savo nuomonę; "nec ultra".

Gailu tų, kurie šį klausimą pradėjo. Bet da gailiau tų, kurie šį klausimą bonkute girdo ir tikisi jį laikui bėgant milžino batais auti.

Kalbu Lietuvos Vyčių vardo klausime.

Jaunai tautai, kaip jaunam žmogui, daugiausia teorijos miego neduoda. Kam rūpi teorijos, ažiš, ginklai, kapitalas, oras, partijos, kultūra, gi mums teorijos kasukės atrodo gražiausiai. Ne vienam prakaitas net per užkulnius varva paskui teorijos šešėlius bestriksint. Štai ve sauja modelių. Paryžius tur būtinaį būt Parisas; Genyva — Dženyva, Rymas — Roma, America — Americu, Kūba — Cubu, Cipras — Kipšu, Mexikas — Maikiu, o Newarkas — Neverkiu. Jei už šiuos produktus mums kas nors gerą žodį duotų, arba nors makorke pypkę prikimštų, sakyčiau, trauk jį šimtas kopūstų! Bet gi dabar nei galva nei uodega. Ot tik taip sau jaunos vaidentuvės nakties šešėliai. Nežiūrint į tai, kad Vilnius nuo "Vilno", o Kaunas nuo "Kowno" jau senai purtos, o betgi šiems tautiečiams nei gu-gu. Nieko ypatingo, jei šios viesulos kvaitulys nei mums brangiausių organizacijų nekludęs nepaliekti. Laikykite, vyrai, vilką, laikykite!!!

Kai kas šian klausiman be kepurės žiūri, gi man tai tikras debesys gardaus juoko. Išsižiūri, kad čia taršomasi ne tiek už vardą, kiek už vardo konstrukciją. Argi? Lietuviai sako: Anglijos laivai, Prancūzijos kareiviai, Belgijos vargai. Na o anglai tą pačią mintį visiškai kitokioje formoje mato. Jie sako: English fleet; French troops; Belgians troubles. Jei taip, tad Lietu-

vos Vyčiai anglų tarmėje Lithuanian Knights išeitų. Na, o jei taip, tai šis ginčas Vyčiams būt tik tiek naudingas, kiek plikam šukos. Vadinasi, vietoje Lietuvos Vyčiams galvas kapoti, reiktų jiems tik po amerikonišką kepurę ant galvos uždėti ir pabaiga.

Įdomu, ar ištikrųjų Lietuvos Vyčių vardas taip, kaip jis yra dabar, nors per colį Amerikai kuomi kenkia? Ir jei, tai kieno teleskopu tą kenkimą būt galima įžiūrėti? Aš pirmas būčiau, ką už šio teleskopo pamatymą, vištą iš Vilniaus Washingtonan ginčiau.

Visi žino, kad Kolumbas buvo italas., Na, ir del ko gi District of Columbia to vardo nesiporto? Washingtonas buvo anglas. Del ko gi Washingtono miestas jo nesilenkia? Dievuliau tu mano! Vaigi, Amerike pradėjus nuo lopatos, o baigus ant Los Angeles, Europoje patentuota. Italas su būreliu žydelių Ameriką atrado. Holandai pirmi su ispanais jos kultūrai pirmą vagą varė. Anglai jai smegenų davė tiek, kad užteks jų iki amžių pabaigai. Germanai jos kultūros krikšto tėvai buvo. Neveltui takais, jųjų mintais, ir po šiai dienai Amerikos civilizacija ribuoja. Ir ką gi mes lietuviai jai davėm? Palyginus mūsų šiai šaliai nuopelnus su kitų, prisieina akis rankove pridengti. Sakyčiau, kad Lietuvos Vyčiai tai brangiausias kraitis, kurį šiai šaliai mes pasiūlėm. Atsiimdami jį atgal, patys sau burnas užsičiaupsim ir galėsime nutilti iki amžių galui. Libera, Domine, kiekvieną už šį įnešimą aukštyn ranką laikanti. Kadangi kelti ranką aukštyn, o akis žemyn, — kaip sau nori, tai visgi darbas ne patrijoto. Kas mano, jog Amerika tokių pageidauja, mano labai neamerikoniškai. Gi Lietuva į juos žiūrėdama ir matydama savo krūtis pieną ant jų lūpų—"atleisk jiems, Tėve"? arba "e tu, Birute!" — vien tik pamanyti gali.

Tai, vienok, ši opinija yra grynai maniškė. Kad paskui ją kas sekiojų, nereikalauju. Tai yra tik opinija ir daugiau nieko. Beje: lenkiu galvą Vyčiams mane savo apgyniman pasivadinusius. Bet už vis daugiausiai atsiprašau tų, kuriuos savo nuomone gal gribtelėjau. Šiaip ar taip, o bet gi išsižiūri man, jog pašaliečiui sutaikinti priešingas nuomones esti kur kas lengviau, negu susiginėjusiems. Gi sutaikinti, — tai vienatinis mano noras ir tikslas. Duok, Dieve, kad daugiau šiame klausime knaisioti nereikėtų.

Morkus.

V.

Spalių 23 d., 1924.

Gerbiamieji: —

Delei organizacijos vardo, turiu pareikšti, kad taip "The Knights of Lithuania", kaip ir "Lithuanian Knights of America" gana gerai skamba.

Tačiau, kadangi "Vyčiai" yra Amerikos gyventojai, ir gal didumoj Amerikos piliečiai, tai "Lithuanian Knights of America" yra tinkamesn's, nes atatinka tikrenybei.

Su pagarba,

Joseph J. Elias.

VI.

Amerikos Lietuviai Vyčiai — Lithuanian Knights of America.

Kun. J. A. Karalius.

VII.

Waterbury, Conn.

Mes nebegyvenam Lietuvoj, tad nebegalima nei vadintis Lietuvos Vyčiais. Keitimas vardo, tai dar nereiškia, kad mes išsižadame savo tautos ir savo kalbos. Pasivadininimas nieko bendro neturi su ištautėjimu. Čia jau aiškus visiems nuoseklumas. Visuomet stoviu už pakeitimą vardo. Lai būna L. K. of Amerika.

Kun. Jonas M. Bakšys.

VIII.

K OF L OR NOT?

During the life of any organization, there arises a new viewpoint on almost any subject that deals with the most important issue concerning the growth and usefulness of said organization. It might be the addition of a new department, or the subtraction of another which is found to be unsuitable, or may be only the alteration of a certain phase of activity.

The subject that I am going to discuss in this article is of great importance to the members of the "Knights of Lithuania" and the organization itself. (But, please, remember, I am only stating my viewpoint in this article). "A man may allow himself to be enlightened on various points, even upon matters of expediency and duty; but, after all, he must determine his course of action for himself," says Wilhelm von Humboldt.

Not so very long ago, there arose an idea, fostered by some one, that the present name of the "Knights of Lithuania" is being unsuitable and contrary to the ideals of the country in which we live, namely America. Robert West says, "Nothing is easier than fault-finding; no talent, no self-denial, no brains, no characters

are required to set up in the grumbling business". Now this subject has been quite hotly discussed during our last two conventions, and yet, we have not arrived at the conclusion. The name suggested as being more worthy, is that of the "Lithuanian Knights of America", or as it would sound in our Mothers' tongue, "Lietuviai Vyčiai Amerikoje." During the "Springfield Convention" in 1923, it was decided to submit the name for referendum to the councils, but the results were far from being satisfactory, because only few of the councils took part in this important issue. This year, at the "Homestead Convention" the question arose again, and after much serious deliberation the decision was to continue the discussion of the question through "The Knight", our own magazine, but on a much larger scale. Everyone is invited and encouraged to express his viewpoint on this issue. Taking the advantage and having something to say is the motive for writing this article.

Now is the question: Shall we choose a new name, or shall we "stick" to the old one? I should say, "stick" to the old one and the grand name of the "Knights of Lithuania". The facts leading to this answer are:

1. Let honor be, where honor is due! The founders of our dear organization and the originators of our name had a very noble impulse for giving us the clear-cut title. They were just as good Americans then, as we are now. The name was their inspiration for true country love. Elihu Root says: "*True love of a country is not mere blind partisanship.* It is regard for the people of one's country and all of them; it is a feeling of fellowship and brotherhood for all of them; it is a desire for the prosperity and happiness of all of them; it is kindly and considerate judgment toward all of them". So let us have a regard for the achievement of our founders in giving us such a noble name, that of the "Knights of Lithuania."

2. The social and athletic activities of the "K of L" speak for themselves. The "K of L" is now known just as well as the "K of C". By changing the name we will, to be sure, forfeit much of our popularity and rip asunder our own organization. We should bring to view the results of our runing-mate, the Student Organization. In my respect their new name is more suitable, but how dearly they have paid for it. Some say that with the aid of the new name we will attract more members. Now look here, during our last membership drive we had good results, not putting in the bargain of a new name. "Anybody can cut prices, but it takes brains to

make a better article," are the words of Philip D. Armour.

3. If we change the name we also would lose financially. It would require a lot of change in the "K of L Press" and in the heart of our organization. The "K of L Press" already deals with many financial enterprises and any change would be really injurious.

I hope that this article will work its little part in the decision.

Stella Maris.

Norwood, Mass., 10—20—24.

—x—

A. Vaičiūnas.

MANO MERGELEI.

Ji pamilo nejučioms,
Su pavasario dienelems...
Bet, mylėti taip slapčioms,
Kas užburė netyčioms —
Tik viena jinai tegali...

Slėpti meilę širdyje,
Kada ašaros vien rieda,
Susitikus kelyje
Josios širdžiai brangų žiedą —
Ji apverkia savo dalį...

Nepakreipsi tu širdies:
Per naktis viena liūdėsi,
Tavęs jo ranka nelies,
Nors per naktį tu būdėsi!
— O tai sunku, tai baisu!

Verk, mieloji, jai gali,
Sučiaupk lūpas ligi kraujo!
Aš siela su tavimi:
Kasdien kešime iš naujo!
—Slėpsim meilę nuo visų!...

Ilgesys krūtinę spaus,
Vilgys ašara blakstieną,
To aplinkiniai nejaus,
Kad mes naktį mėnesieną
Nesudėsime blakstienų...

Spaus krūtinę sopuliai,
O siela kentės begalo!
Tu ištarusi tyliai:
Aš myliu, veidai nubalo
Nieku nesitenkinu...

Bet nušvis diena giedri,
Mes laimėsime, meilute:
Tu tokia jauna, jautri,
Te alyvos tau šakutę —
Ją bučiuoki, kaip mane...

Vai kaip skausta man širdis!
Betgi sako protas mano,
Meilės mūs nepražudys...
Gaila tų, ką neišmano,
Meilė amžina! Ar ne?

Mariampolė, 21—V—21 m.

—x—

Pr. Genys.

RUDENIO NAKTYS ŽEMAITIJOJ.

Rudenio naktys kalnuotą šalį
gaubia svajonių sparnais;
atveria praeitį josios krūtinėj,
širdį suvyrko sapnais!

Kalvos skardžiuotos į dangų iškilę
niūro ir tyli liūdnai...
Girios įmigę sapnuoja be žodžio...
Liūdi miškų milžinai.

Skuba nakvynėn vilnis paskutinė
jūrų šaltųjų keliais!
Dangų užlieja šviesa sidabrinė
saulės baltas spinduliais...

Miega sapnuoja žemaičių žemelė;
širdį suvysto sapnais!
Dvasią vilioja padangių šalelė,
meilės budri kibirkštis...

Skrisčiau, oi skrisčiau, virš skardžių stai-
aukso padangių keliais! [giųjų,
Sielą kur veda, dvasią kur kviečia
meilė karštas spinduliais!..

—x—

Pr. Genys.

GRAŽI DIENELĖ.

Ateis viena graži-graži dienele,
kuriuos senai pasaulis ilgis, laukia,
ir miškas štai viltingą dainą traukia!
Ateis viena graži-graži dienele!

Sesule, po darželį vėjai kaukia!..
Tad rūtose švytruos jauna saulelė!
Ateis viena graži-graži dienele,
kuriuos senai pasaulis ilgis, laukia!

J. Naruševičius.

Pradėt ką nors gerai daryti,
Pradžioje pasižymėti:
Nėra kaž-kokia ypatybė,
Kurią kiekvienas gal turėti.

Bet ištesėti ligi galui
Žmonijai bedarant gera,
Mums sektinas yra pavyzdys,
Kurį retai kas padaro.

POETAS PUTINAS (KUN. V. MYKOLAITIS),
Lietuvos universiteto profesorius, Ateitininkų stu-
dentų ir moksleivių organo "Ateitis" redaktorius, vienas
talentingiausių Lietuvos rašytojų-poetų.

Garri Strongo.

Krantų Plėšikai.

(Vertė J. Vaidevutis).

VI.

Priėjus Šturmui artyn, pasiuntinys ir žengė keletą žingsnių.

— Su kuo turiu garbės susipažinti? — paklausė piktai.

— Su doru žmogum! — atsakė Šturmas išjuokiančiai. — O aš su kuo turiu malonumą kalbėtis?

— Aš leitenantas Kvadrilje generolo Korado pulko veikiančio prezidento Diaco įsakymu.

— Hm! O pasakyk man, tamsta: ar senai senjoras Korado gavo generolo titulą? Kai aš jį pažinojau, tai sėdėjo kalėjime, kaip prigavikas ir plėšikas.

Pasiuntinio akys užsidegė piktumu ir numetė dengiantį jo veidą apsiaustą.

— Tamsta! — tarė grasinančiai. — Tamsta užmokėsi savo kailiu už įžeidimą.

— Argi? — linksmi nusišioukė Šturmas. — Na, jaunuoli, žinai, mano oda smarkiai priaugus. Vargu lengvai pasiseks nuimti.

— Aš turiu veik šimtą žmonių! — grasinančiai tarė pasiuntinys.

— Visokių niekšų! — tęsė toliau Šturmas.

— Aš... mes veikiame prezidento įsakymu. Dristantis mums priešintis peržengia įstatus. Taisai maištininkas.

— Viešpatie, Dieve mano! — suvaitojo Šturmas, griebdamasis už pilvo ir iškišdamas liežuvį, lyg suėmus cholera. Tai buvo taip nelaukiamai, kad net pasiuntinys atšoko tolyn, klausdamas:

— Kas tamstai?

— Labai išsigandau! — atsakė Šturmas. Kaip gi. Iš karto maištininku tapau?! Kokia nelaiminga šalis: net žingsnio negalima žengti be minties, kad esi gal jau maištininku. Oi žuvo mano galvelė! Ką gi! Reik tamstos prašyti, kad pakartotumėte mane savomis rankomis! Tamsta, rodos, esi išsilavinęs tame? Gal su senjoru Korado ilgai praktikavote?

— Senjore! — kaip įgeltas suriko pasiunti-

nys. — Tamsta nežinai su kuo kalbi!

— Žinau, oi žinau! — liūdnu balsu atsiliepė Šturmas.

— Tamsta? Tamsta mane pažįsti?

— Žinoma! Tamsta — niekšas!

Pasiuntinys buvo pasirengęs šokti prie jūrinių, bet susilaikė. Tiktai nerviškas lūpų judėjimas rodė, kokia audra siautė jo sieloje. Bet susivaldė.

— O, tamsta, laukinis! — sušnypstė. — Tamsta, įzeidi pasiuntinį, kurio asmuo šventas!

— Aa! Sakyk tik, meldžiamasis! — ištiesęs nusistebėjo Šturmas. — Vadinasi, tamsta, dabar šventas? Viešpatie, tu mano Dieve! Atleisk, mano šventenybe! Teikitės pasakyti tamstos nevertam tarnui, ko mano šventenybė nori nuo laukinių šio kaimo gyventojų?

— Greitai ir be pasipriešinimo pasiduoti teisėtai generolo Korado valdžiai!

— Dar?

— Išduoti visus ginklus ir maišto vadus, kurie bus perduoti karo teismui!

— O dar?

— Išpildyti generolo reikalavimus jau žinomus kaimo gyventojams.

— Dar?

Pasiuntinys sumišo: jautė, kad tasai žmogus iš jo juokauja ir nežinojo ką daryti.

— Tamsta, mesk tuos juokus! — žiauriai suriko. — Man tik mostelėjus ranka nuo jūsų kaimo neliks nė žymės.

— Tai, tamsta, nori sukelti žemės drebėjimą? Ar ką? — interesavosi Šturmas. — Nagi pradėk!

— Vadinasi, tamsta, atsisakai išpildyti reikalavimus... reikalavimus generolo Korado? — paklausė pasiuntinys.

— Kokius? — nekaltu balsu paklausė Šturmas.

— Aš juos išdėsčiau!

— Neatmenu! Užmiršau! — pusbalsiu kalbėjo Šturmas.

— Prakeiktasis! — suriko pasiuntinys ir kaip katė puolė į Šturmą. Jo rankose sužibėjo baises mexikiečių ginklas — mečeta, didelis, kumpas peilis.

Bet toje akimirkoje atsitiko kas tai nuostabaus. Ten, kur prieš sekundą stovėjo Šturmas, mexikiečio peilis sutiko vien tuščią vietą. O paskui kas tai geležinis pagriebė pasiuntinį už krūtinės, pakėlė nuo žemės ir su jėga metė, kai sviedinį, į šalį.

Mexikietis nusirito, pametęs ginklus, nuo mažo kalnelio, susirietęs į kamuolį, ir savo kūnu išmušė duris stovinčias žemai, gyventojais apleistos pirkčios.

— Duokite labas dienas generolui! — pasigirdo paskui išjuokiantis Šturmo balsas.

Mexikietis pašoko šaukdamas:

— Draugai, šian į pagelbą!

Ir rankose buvo brauningas. Bet toje valandėlėje nuo kaimo pusės suskambėjo šūviai ir dvi kulkos prazvimbė pro pasiuntinio ausis ir tasai, matyt, nutarė, nelaukdamas draugų nerti į krūmus.

Šturmas, stovėdamas ant kalnelio, nuo kurio nesena nusirito pasiuntinys, juokėsi iš visos gerklės.

— Senjoro! Senjoro! Mano šventenybė! — šaukė. — Sugrįžk. Pasikalbėsime dar. Senjoro! Čia petnešas palikai!

Pasiuntinio draugai atsiliepė nesutartiniais šūviais. Šturmas mostelėjęs į jų pusę skrybėle ir neskubėdamas sugrįžo į kaimą.

— Ar gi galima taip nebėti pavojaus, kapitane? — sutiko jį išbalęs, kaip drobė, Genrikas, išbėgdamas priešais.

— O kam nebijai pavojaus? — atsakė Šturmas šypsodamasis.

— Aš? Ne aš, o tamsta!

— Niekai! Žinau, kaip šauda tie ponai! Kad tai būtų raudonodžiai, arba Europos šauliai, tai, žinoma, taip nedaryčiau. Bet tie ponai, mokėdami gerai piauti, šaut visai nemoka. Bet pasislėpkime už barikados. Rodos, po pusvalandžio tie ponai prisirinks drąsos ir pradės ką nors tikrai. Aa! Nežiopsok, Genrikai! Audra prasi-
deda!

Tikrai, Korado draugai betvarkiai puolė šturmuoti iš dviejų pusių.

— Ramiai! — sukambėjo tvirtas Šturmo balsas. — Nešauti, kol neduosiu įsakymo.

Išpradžių Korado šalininkai bėgo greitai, bet artinantis prie kaimo greitumas mažėjo. Vieni likosi ir lindo į krūmus, kiti piktai šaukė. Bet būrys bėgo vis palengviau ir palengviau. Galiausiai visai sustojo. Kaimo gynėjai, rodos, išmirė. Tiktai kyšantys šian ir ten šautuvai, piktai žiūrėjo į besiartinančius.

— Ramiai! — suriko Šturmas. — Rengkitės!

Bet toje valandėlėje užpuolikai betvarkiai pasileido bėgti nuo kaimo. Juos apėmė didžiausia baimė.

— Nebloga pradžia! — tarė Šturmas juokdamasis. — O, pupų juokdariai! Nelaimingi bailiai! Ir tie žmonės drįsta taip toli keliauti į dykumą?! Ar žinai delko jie bėgo, Genrikai?

— Sunku atspėti! Aš juk kovoje pirmą kartą.

— Tai aš tau paaiškinsiu. Bėgo delto, kad nežino mūsų jėgų. Negali žinoti, kokis pavojus

jiems grėšia. Sumišo delto, kad nesitikėjo pasipriešinimo. Manė rasią senelius ir bobas, delto ir pasirengė pasilinksminti.

“Bet manyti, kad pavojus jau praslinko, dar per greitai: susipras, įsidrąsins; Korado, žinoma, padrąsins jų drąsumą alkoholio pagelba ir tada atsiųs pas mus.

— Delko nešovėme į juos, kapitone?

— Delko? juk mums svarbu daugiau laiko laimėti. Girdėjau, kad don Rozarijus laukia ateinant Kvirino, kuris, žinoma, kelyje pasiims pažįstamus ir draugus. Jei būtumėm užmušę vieną kitą porą užpuolančių, tai labai galimas daktas, kad likusiuose, vietoje baimės, būtų prasidėjęs virti piktumas ir būtų lindę prie mūsų kaip pasiutę.

“Kol nepralietas kraujas — žmonės svyruoja, neskuba. O pamato kraują — pasiunta. Vienok nemanyk, kad jau viskas pabaigta ir nesigailėk praleistos progos išmėginti save kovoje: plėšikai greitai užduos mums užtenkamai darbo.

Tuo tarpu prie kalbančiųjų priėjo nusiminęs kun. Rozarijus.

— O, senjore, — kalbėjo jusiai. — Delko taip baisiai žaidei asmeniai tą prakeiktą Korado? Jusiai keršys tamstai kaip savo mirtinam priešui!

— Kaip gi aš asmeniai žeidžiau tą “garbingą generolą”? — nustebo jūrininkas.

— Tamsta sumušei jį.

— Ne jį, bet jo leitenantą, senjorą Kvadriljė!

— Kokį Kvadriljė? Tai buvo jusiai, patsai Korado.

— Vadinasi inkognito (slaptai)? Na tai jam taip ir reikia! Gavo ką pelnęs. Ateityje bus gudresnis!

— Bet jo piktumas baisus.

— O! Dievas neišduos, Korado nesuės! — nusišypsojo jūrininkas.

Šturmo spėjimas įvyko: nugyręs savo šalininkus, plėšikų generolas uždegė juose karštį ir po valandos apie kaimelį girdėjosi šūviai, o apylinkė apsidengė parako dūmais. Priešas puolė kaimo tvirtumas; šiuo kartu jau nauja taktika: ėjo į kovą ne krūvoj, bet išskirstyti po kaimo apylinkę. Meksikiečiai slėpėsi už akmenų, krūmų, medžių kamienų, be paliovos šaudydami į apgultuosius ir pamažu artinosi prie kaimo.

Apgultieji stengėsi kaip galėdami ir jų šūviai teikė užpuolantiems gana didelius nuostolius. Bet pralietas kraujas jau sukėlė žvėriškumą ir meksikiečiai vis labiau ir labiau spraudėsi prie kaimo. Jų eilėse matėsi ir sužeistųjų, kurie stengėsi atkeršyti už savo žaizdas.

Užpuolantieji daug silpniau šaudė, negu gy-

nėjai, bet vis delto turėjo nuostolių ir kaimo gyventojai. Kokia tai senelė gulėjo skersai gatvės peršauta galva. Kun. Rozarijus, kuriam peršovė peties muskulą, sėdėjo prisišliejęs prie bažnyčios mūro ir nesiskyrė su savo senučiu šautuvu, saugodamas paskutinį šovinį tam momentui, kada reikės kautis krūtinė prieš krūtinę.

Vienas jūrininkas greitai perrišo nosine koją, iš kurios meksikiečių kulka išplėšė gabalą odos.

Šturmo veidas darėsi vis liūdnesnis. Jau rengėsi duoti įsakymą palikti pirmutinę vietą ir visiems susirinkt į bažnyčią, kurios mūrai galėjo saugoti nuo kulčių. Bet tuo laiku, kur tai šalyje pasigirdo žiaurūs, nežmoniški riksmas, nuo kurių garso kraujas užšalo gyslose; paskui pasigirdo šautuvų šūviai.

— O Dieve! Mes išgelbėti! — pakėlęs nušvitusias akis suriko don Rozarijus. — Tai komančų, Kvirino draugų, riksmas! Tai Kvirino atėjo į pagelbą!

Šūviai iš sykio pasididino, paskui, veik taip pat greitai, pradėjo silpti ir galiausia visai nustojo. Retkarčiais tiktai girdėjosi po vieną šūvį ir po šūvio girdėjosi kokis tai gailus, nervus erziantis kaukimas.

Prekyvietėje ir tarpe namų, sumirgėjo margai išpuošti, pusnuogiai jotininkai ant arklių. Tarpe tų žmonių buvo aukštas ir tiesus medėjas spalvuotame dykumų medėjo aprėde:

Pamatęs don Rozarijų puolė prie senelio.

— Kvirino! Mano brangusis Kvirino! — kalbėjo senelis. — Vadinasi, mano pasiuntiniai rado tave. Garbė Dievui! Dabar viskas eis gerai, kai tu čia! Bet jei nebūtų buvę su mumis šių ponų, — parodė ranka į šalį Šturmo ir jo jūrininkų, — tai būtumėm žuvę. Išgelbėtas mūsų kaimas jų ir tavo, Kvirino, dėka!

Medėjes ištiesęs kapitonui Šturmui ranką tarė aiškia vokiečių kalba:

— Sveikinu brangius tautiečius svetimoje šalyje!

Kova baigėsi. Korado draugai pamatę, kad kaimo gyventojams pagelbon atėjo naujos jėgos, pasiskubino atsitraukti bėgdami iš visų jėgų. Kovos lauke liko daugybė lavonų, bet sužeisto nė vieno: komančai, atėjusieji su Krivino, nežinojo pasigailėjimo — ramiai pribaiigė kiekvieną patekusį į jų rankas meksikietį. Šturmas matė juos prie jų mėgiamiausio darbo — ėmimo skalpų (galvos odų) nuo užmuštųjų. Tasai bausis reginys taip pasirodė bausiu Genrikui, kad, nutvėręs kapitoną už rankos, prašė uždrausti tas skerdynes. Šturmas liūdnai atsakė:

— Bereikalingai, mielasis! Čia viešpatauja tokia tiesa: akis už akį, gyvybė už gyvybę. Ar tu užmušk, arba tave užmuš!

— Bet juk tai biauru! — suvaitojo Genrikas.

— Taip. Bet jei tie plėšikai būtų paėmę kaimą, tai generolo akyse būtų išpiovę netik suaugusius, bet ir vaikus. O kas laukė nelaimingas moteris? Komančai tiktai teisiiasi su plėšikais.

— Kokia žiauri šalis! Kokie žmonės! — pusiau klejodamas šnabždėjo Genrikas.

Korado būrys buvo veik visai sunaikintas. Kovos lauke liko apie keturios dešimtys lavonų. Be abejo, tarpe išsigelbėjusių turėjo būti ir sužeistų. Sumuštieji metė veik viską, kas tik galėjo kliudyti pabėgimui, t. y. karišką medžiagą, valgomus daiktus, net ginklus. Komančams teko didelis grobis, neskaitant viso glėbio skalpų į kuriuos Genrikas žiūrėjo pasibiaurėdamas. Kovai pabaigus, Genrikas nustebo: laike kovos rodėsi, kad su Kvirino atėjo visas pulkas piktyjų, paveiksle raudonųjų įvairiai nusipaišiusių, karievių.

— Bet ištikrųjų, komančų tebuvo apie dvidešimts penki žmonės. Laimėta tik staigiu ir netikėtu užpuolimu, o dar be to, Korado būrys jau buvo demoralizuotas sutikus kaimo gyventojų atspirtį.

— Ką manai, tautietai, dabar veikti? — kreipėsi Šturmas į sėdintį šale, už don Rozarijaus stalo, medėją.

— Ką? Ar su plėšikais ką manau veikti?

— Taip. Ar nemanai juos vyti?

Kvirino patraukė pečius.

— Komančai turi šiandien grįžti prie savųjų: pas juos kokios tai šventės.

— Kodel? Juk Korado ir jo artymiausieji pagelbininkai išsigelbėjo! Sustiprėję vėlei...

— Užpuls? Ne, to bijotis nėra ko. Juk kovoję žuvo visi drąsuoliai. Ar bene daug ginklų išliko? Labai mažai. Jei po trijų dienų Korado turės bent porą dešimčių žmonių, tai bus dar gerai. Tyrumų vanagai greitai sulekia užjautę grobį, bet dar greičiau išsiskirsto grobiui nepavykus. Jau patsai užpuolimo faktas rodo, kad Korado būryje nevisai gerai. Aš taip manau: jį patsai prizadėjo tiems niekšams lengvą ir didelį grobį, tikėdamas greitai jį rasti.

— Tamsta taip manai? — sudrebėjęs pertraukė Šturmas, ir nenoromis ištiesė ranką į kišenių, kuriame buvo pusė nesuprantamo plano.

— Taip, tai mano nuomonė! — ramiai atsakė Kvirino, gana gerai pastebėjęs jūrininko judesį. — Ir aš manau, kad to generolo (iš kalėjimo) pulke, sumišimas prasidėjo vien tik delto, kad

Korado juos taip ilgai vadžioja po tyrus beiškant slėpinio. Nuraminimui reikėjo kuogreičiausia duoti kokį nors grobį; taip sakant — užkimšti gerkles rėksniams. Taigi tam tikslui ir paskyrė mūsų kaimą. Bet tasai planas, tamstos dėka, nepasisekė. Ne, antrą kartą Korado negrįš, galiu tamstai užtikrinti!

— Bet kodel, tamsta, manai, kad Korado ieško kokio nors turto?

Ir vėl Šturmas nenoromis, nejučiomis pakėlė ranką prie to kišenius, kur buvo Korenmano planas. Medėjas ir vėl tai pastebėjo.

— Kai ką žinau patsai jau keletą metų! — tarė užsimastęs. — Kai ką pastebėjau. Apie kitą pranešė draugai medėjai ir indijonai, kurie turėjo nustepti atsiradus tokiai dideliai plėšikų gaujai, be to, dar po Korado, Korenmano užmušėjo, vadovyste!

— Tamsta... tamsta pažinėjai Korenmaną? Gal pažinėjai ir Strutą? — veik trokšdamas tarė Šturmas.

— Taip, pažinojau juodu! — liūdnei atsakė Kvirino. — Trumpai, iš netyčių, bet... Bet jie buvo mano tautiečiai! O, delko jie nepasitikėjo manimi? Delko neklausė manęs, kai aš, vaduodamasis tautiečio teisėmis, geriau žinančio šio krašto gyvenimą išpėjau prieš Korado, su kuriuo buvo susidėję. Bet Korado spėjo nužudyti tik vieną Korenmaną...

— Abu! — jau negalėdamas susilaikyti atsiliepė Šturmas. — Turiu tikrus įrodymus, kad ir Strutas, nelaimingas Strutas, žuvo nuo Korado rankos.

— Jei taip, tai žinau delko atėjote į mūsų kraštą! Atėjote ieškoti Korenmano ir Struto aukso.

— Ir atkeršinti už jų mirtį! — smarkiai atsiliepė Šturmas.

— Duokš ranką, tautietai! Apie auksą aš nesirūpinu. Mano kitokios pažiūros į tą metalą. Bet jei nori atkeršyti už tautiečių mirtį — aš tamstos. Eisiu į pasaulio kraštą. Aš jau jį medžioju ne pirmą kartą. Du kartus jau išsprūdo iš mano rankų, delto, kad yra guvus ir gudras. Bet tikiuosi, kad trečią kartą neišsisuks; tikiu, kad nužudysiu tą nuodingą kirmėlę!

Balsas Kvirino skambėjo taip tyrai, kad visos abejonės, iš Šturmo sielos, išsiskirstė, kaip dūmai.

— Atvirumas už atvirumą! — tarė jisai. — Taip, aš ieškau Korenmano aukso. Jau perėjau skersai ir išilgai Kalifornijos pusiausali, bet vel tui. Neradau tos vietos, kur žuvo Korenmanas ir kur paslėptas jo turtas, po jo mirčiai perėjęs Strutui, o tam mirus, jo dukterei. Dabar jau ži-

nau, kad ta vieta ne pusiausulyje, bet sauszemyje, ir tikrai, slėpinys netoli nuo čia, gal visiškai arti. Tikiuosi, kad tamsta padėsi surasti tą aukšą — visą našlaitės viltį?

— Padėsiu! — trumpai ir ramiai atsakė Kvirino. — O tamsta man padėsi, atsitikus progai, atkeršinti Koradui.

— Visa siela!

Šturmas neabejodamas išsiėmė iš kišenius pusę plano ir parodė jį medėjui. Kvirino ilgai žiūrėjo į tą brėžinį, bet paskui tarė:

— Ne, su viena puse nieko negalima nuveikti. Tur būt, tamsta, ieškai kitos pusės, kuri randasi Korado rankose. Juk jisai ir bereikalingai nevaikšto, matyt, turi kuo vaduotis.

— Be abejo, kad taip.

— Tai rytoj bešvintant vysimės plėšikus!

— Ir vysimės nors ligi pasaulio krašto!

— Sutarta, brangus tautietii!

— O dabar: ar nereikalingas būtų poilsis. Aš nemigau dvi naktis...

— Ir aš vos laikausi ant kojų. Bet pirmiau pažiūrėsime, ar negresia koks nors pavojus.

Ir draugai nuėjo pažiūrėti įgulos, kuri linksmai puotavo laimėjusi kovą ir gavusi tokį didelį, turtingą grobį.

VIII.

— Nutilk, Pedro! Niekše!

— Patsai niekšas! Nutilk? Ne, žiopoly! Ne užkimši gerklės! Mes nevergai tavo, Korado! Mes — laisvi žmonės! Ar ne tiesa, draugai?

— Taip, taip! Teisingai Pedro!

— Šalin Korado!

— Lai gyvuoja Korado! Aš už Korado!

— Tai gauk!

— Mane užmušė!

Kartu suaidėjo du ar trys brauningo šūviai.

— Nurinkite, ką jūs darote? — pasigirdo, būdinantis ramiai snaudžiančią lygumą, Korado balsas. — Pradėjote patys save naikinti, kada gal jau pasiekėme tikslo. Šalin ginklai!

— Nešaukite, nešaukite! Reikia susitarti!

— Jie užmušė Džuaną El-Korvo!

— Taip jam ir reikėjo! Niekai ir buvo žmogus!

— Aš jo pusbroliis!

— Vadinas, ir tu toks niekšas!

— Ką? Pažiūrėsime, kuris iš mudviejų niekšai. Imkis peilio!

— Dvikova? Labai malonu! Draugai, prasiškirkite! Antonijau!

— Aa!

— Tu čia?

— Veik čia!

— Pasirūpink, kad mums su senjoru, kritusio El-Korvo pusbroliu, niekas netrukdytų!

— Peškitos, peškitos! Kas gali trukdyti? Pasitraukite, gerbiamieji! Ratan, ratan!

— Senjorai, įsakau paliauti!

— Atleisk, Korado! Garbės dalykuose tamsa įsakyti ar uždrausti mums negali!

Pusiau numestas nelaimingas ekspedicijos vadas, piktai traukdamas antakius ir tyliai keikdamas, pasitraukė į šalį. Jo įtaka, plėšikų tarpe buvusi gana didelė, pradėjo mažėti nuo to laiko, kai Korado, išėjęs Kvadrilje's vardu gavo į kailį nuo Šturmo. Be to, dar atsiliko tikra katastrofa: sumušimas viso būrio, delto ir Korado įtaka visiškai sugriuvo.

Paskutinėmis dienomis, — dienomis skubaus ir betvarkio bėgimo, — gauja nustojo visai klausiusi savo vado.

Drąsiai išmėtinėjo į akis, už nugaros keikė, vadindami niekšu; kalbėjo, kad jisai pats sumanė kokią tai pasaką apie auksą, kurio ieškoti išsiavedė tiek žmonių.

Dabar, tolume penkių dienų kelio nuo don Rozarijaus kaimo, naktį, Korado stovykloje, kurioje beliko iš viso apie penkias dešimtis žmonių, pasidarė tikras sumišimas. Dalis plėšikų atsisakė toliau valkiotis po kalnų tyrumas paskui apgaudinėjantį, aukso mirazū, Korado, ir manė grįžti atgal. Kita, daug mažesnė plėšikų dalis, kuri nenorėjo taip lengvai atsitraukti nuo svajonės apie aukso kalnus, Korado pažadėtus, dar laikėsi vado, bet ir tarpe jų buvo nemaža svyruojančių, pasirengusių kiekvieną valandą jį apleisti.

Jei tai būtų atsitikę ankščiau, Korado nebūtų rūpinęsis, tuoj būtų išnaikinęs maištininkus. Bet dabar, viskam aplinkui griūvant, sutinkant tiktai priešininkų piktus žvilgsnius, galint atsidėti tik kokiais trims, ar penkiais žmonėmis, — apie maištininkų baudimą nebuvo nė kalbos.

— Šunes! — murmėjo Korado kandžiodamas lūpas ir eidamas į šalį nuo laužo, — pasirengę suėsti vienas kitą! Kas gi iš to? Lai naikinasi! Kiekviena mirčia liekasi mažiau priešų, — tai ir viskas. O auksas bus mano.

Tuo laiku pas ugnį, ratė, susidariusiame iš žingaidaujančių plėšikų, ėjo pirmi bandymai susikirtimo tarp Liučiano Pancoto ir Džuliano Pradeso, pusbrolio neseniai užmušto ir jau apvogto El-Korvo.

Pirmiausia, priešai, kurie buvo apšviesti raudona ugnies šviesa, padavė vienas kitam ranką. Paskui persiskyre nuėjo kas sau ir kiekvienas rengėsi prie imtynių. Bet tasai prisirengimas buvo nelabai sudėtingas, būtent: abu nusėmę ap-

LIETUVOS VYČIŲ 20 KP. IR ŠV. CECILIJOS JAUNAMEČIŲ CHORAS, NASHUA, N. H.

Šis jaunas priaugančių būrelis jau daug kartų pasižymėjo gražiais vaidinimais ir gražiomis dainomis. Taip pat kiekvieną sekmadienį gieda bažnyčioj. Vidury sėdi jų vadas kun. P. Daniūnas, varg. A. Stanšauskas ir visa valdyba.

siaustus apsvyniojo kairiąją ranką, o į tiesiąją pasiėmė aštriai nutekintus peilius.

— Galime pradėti, senjoro Liučiano? — tarė išlengvo nusilenkdamas vienas.

— Jei mano malonei norima... — atsakė antras taip pat nusilenkdamas. — Aš pradėdu Džuliano.

— Prašau senjoro!

Ir puolė vienas prie kito. Pasigirdo plieno skambėjimas. Ugnies šviesoje sumirgėjo peiliai, ir priešai atsitraukė vienas nuo kito. Liučiano peilis susipainiojo prieš apsiauste, kurį jam atkišo tasai; Džuliano peilis sutiko ne prieš krūtinę, bet tuščią vietą.

— Ar atmeni Romanjo? — tarė Liučiano. — Jisai kovojo panašiai, kaip tu, bet vis delto perpioviau jam gerklę nuo vienos ausies ligi kitos.

— Užpuolęs iš užpakalio! — atsakė Džuliano. — Tai tavo amatas, budeli!

Ižestasis puolė, įžeidėjas metėsi į šalį. Tai atsitiko vienoje akimirkoje: Džuliano peilis siekė tik truputį priešininko peties, gi Liučiano peilis įsmigo į kulšį. Dabar sukibo, aklai besibadydami. Valandėlei jų kūnai buvo susipynę. Paskui Džuliano skėstelėjęs rankomis pradėjo svruoti. Buvo išbalęs, kaip drobė. Priešas pervėrė pilvą. Žengęs du ar tris žingsnius parvirto kniūpsčias. Raitėsi vaitodamas, bet akys, kaip ir pirmiau, degė neapykanta, o rankos pikta gniauzėsi.

Liučiano, kaž kaip susilenkęs, šonu artinosi prie gulinčio laikydamas peilį kairėje rankoje, o brauningą dešinėje. Parpuolęs ant kelių pas norintį nurėplioti nuo jo Džuliano, vaitodamas ir grieždamas dantis, pakėlė ranką. Sužibėjo plienas. Trumpas suvaitojimas... antras...

Džuliano sudrebėjo ir plačiai išskėtė rankas. Liučiano peilis perpiovė gerklę, bet ir patsai gulėjo priešmirtinoje agonijoje, užsigulęs savo prie-

šą: buvo mirtinai sužeistas pirmoje kovoje. Džuliano peilis kyšojo krūtinėje.

Plėšikai žiūrėjusieji į muštynes pradėjo šaukti, kalbėti.

— Bravo, puiki dvikova! — girdėjosi keno tai balsas.

— Mušėsi, kaip tikri kabalero!

— Gaila, kad taip greitai pasibaigė!

— Nuvilkite juos į šalį! Aš noriu valgyti. Nemalonu kai šale guli dvėsenai!

Ratas sutrūko. Kai kas nuėjo šalin, kai kas prisiriartino prie lavonų, taip neseniai gyvenusiu, mylėjusių ir nekentusių žmonių.

Po valandėlės Džuliano ir Liučiano kūnai buvo nuvilkti į šalį, ten pat, kur voliojosi lavonas prieš pusvalandį iškeliavusio į kitą pasaulį El-Korvo.

(*Bus daugiau*).

—x—

Pr. Genys.

BALTOS ROŽĖS.

Kad krūtinė sopa, liūdi,
kad skausme širdelė —
tad glaudžiu bejėgią galvą
į tave, žemele!..

Kad nuliūdusiąją sielą
ilgesys kankina —
tad į žydrį blaivų, skaistų
ji kelius sau skina...

Kad per skruostą ašarėlės
saulės perlais krinta —
širdyje tad, išnetyčia,
aukso rytas švinta...

O kai švinta, kai prašvinta,
jei tave kas lydi —
širdyje tau, išnetyčia,
baltos rožės žydi...

Šiauliai, 18. VIII. 24.

—x—

Pr. Genys.

PRAEITIES TAKELIAI.

Užžėlė takeliai dienų praeities,
vien skausmas jais širdį gainioja...
Išnyko, užgeso liepsnelės vilties...
Krūtinė tik verkia, dejuoja...

Kur laimė toji, kur kadaise mačiau,
viltis kur slapčia iškeliavo?
Kur meilė toji, juk kadaise karščiau
tėvynę mylėjome savo?!...

A. Vaičiūnas.

PRIEBLINDA.

Kas gyvenime tur visko —
tas ne žmogus!

Kas kitų skausmais gyvena, —
tas tik žmogus!

Mane mažą pabučiavo
keista deivė,
liepė keltis, kad žygiuoti,
vien prieš kalnus...

Kėliaus, kai kiti miegojo,
ir skubėjau;
kur ir ko reikė man eiti —
nežinojau.

Skaudu buvo, kai pabudę
ėmė juokties...

Štai, beprotis, trankos, beldžias,
kelio ieško!..

Pabučiavęs akmenėlių
atilsėjau...

Ir priglaudęs erškėtėlių
praregėjau...

Šitas kelias — mano kelias,
o jūs — tik paskui ateisit...
Nejuokausit,
tik keliausit...

O kurie paliks miegoti,
tie dairysis...
Aš keliauju del žmonijos
savo kelią...

Mano kelias — naujas kelias,
pavojingas...
Jisai veda į laimuzės,
aukso šalį...

*Mariampolė,
20—V—21 m.*

—o—

A. Liutkus.

* * *

Kaip lapas kad blaškomas vėjo,
Klajojau po margąjį svieta,
Ar temo, ar saulė žibėjo,
Svajojau laimužę žadėtą.

Svajojau tą kraštą brangiausį,
Kur laimė auksinė bujoja,
Kur žvaigždės, kad naktį giliausią
Žibėdamos krenta, blykčioja...

Grižau į tėvynės šalelę,
Tarp slėnių, tarp girių žaliųjų,
Svajotąją laimės saulelę
Radau aš po kryžių senųjų.

Pr. Genys.

DŽIŪGO VARPAL.

Gaudžia varpai
stebuklingi!..
Skamba aidai
ypatingi!..

Džiūgo širdis
juos' gyvena...
Meilės ugnis
jais srovena...

Skamba varpai
prikėlimą;
neša aidai
atgimimą:

"Kurkit pilis
"stebuklingas!
"Žiebkite ugnis
"nemirtingas!

"Ir į mares
"Šias plačiausias
"skleiskit būres
"nekaltasias!..

A. Liutkus.

Ko kukuoji,
Gegutėle,
Apie jauną
Bernužėlį,
Kurs pametęs
Merguželę
Ėjo ginti
Tėviškėlę?
Ir pražuvo
Už tėvelių
Šaluželę.
Ar linksma ji,
Ar nuliūdus,
Vis niuniuoja
Dainuželę,
Vis raudoja
Daluželę.

—x—

A. Liutkus.

RUDENS VĖJAS.

Tyli miškas,
Kaž ko laukia...
Lai užtraukia
Šaltas vėjas
Savo dainą,

Lai gerėjas,
Kaip nuo medžių
Lapai krenta...
Sukas, sukas
Į purvyną...
Žūva, pūna...
Juokias vėjas
Pučia, ūžia,
Lyg padūkęs,
Džiaugias, linksmas
Kad pražudęs
Tiek lapelių
Geltonųjų.

J. Naruševičius.

Paklusnumas gerą sėklą
Visuomet priimti gali,
Kurią meilė veik sušildo,
Kaip dangų skaisči saulelė.

O kantrybė leidžia augti
Ir užaugus pražydėti,
Ištvermė leidžia nunokti
Ir jau vaisių apturėti.

ST. PAULIKAS.

L. Vyčių 13-tos kp., Chicago, Ill. beisbolo komandos metikas (pyčeris), prieš kurio ranką neatsilaikė kitų Chicago Vyčių komandų metikai, nei ilgarankis Daubaras Homesteado-Pittsburgo Vyčių komandos. St. Paulikas žaidžia šaltai, ramiai, nesikarščiuodamas net tais momentais, kada, rodos, priešingai pusei sekas. Ši ypatybė padėjo jam išlaimėt 13-tai kp. šių metų sezono čempionatą.

A. Matutis.

Trys Pageidavimai.

(Legenda).

Senais laikais gyveno vienas karalius, kurs karališkajame savo palociuje įvedė paprotį ir jį laikė įstatu, kad kiekvienas svetimasis, atvykusių į karališkąjį jo palocių, būtų gražiai priimtas ir pirm visko turėjo jis sutikti suvalgyti iškeptą žuvį. Ir tarnams buvo įsakyta tēmyti, kaip svetimasis valgo. Ir, jeigu svetimasis, suvalgęs žuvies pirmąją dalį iki grobų, imtų ir apverstų kitą dalį valgymui, tai tarnai turėjo tuomet suimti svetimąjį, įmesti į tamsųjį kalėjimą ir trečią dieną nugalabinti jį. Bet gi majestotingas karaliaus galeistingumas daleido nelaimingajam nelaisviui sudaryti vieną pageidavimą kas dieną ir jis pat-sai sudėjo priesaiką tikrai išpildyti kiekvieną reikalaujamąjį pageidavimą, išskyrus reikalavimą apsaugoti kalinio gyvastį.

Iš priežasties tokio karaliaus šiurkštaus nusistatymo, daugelis pakliuvo nelaimėn ir paskui buvo nugalabinti.

Ir štai vieną gražią dieną netikėtai atvyko į karaliaus palocių grafas ir jaunasis jo sūnus. Ir jiems dviem buvo tuojau paduota žuvis.

Ir kai grafas pabaigė vieną žuvies pusę, tai ėmė ir apvertė kitą pusę. Ir kai buvo bepradedas imti į burną, tai buvo staiga suimtas ir sekamai įmestas į tamsųjį kalėjimą ir čia buvo jam pasakyta, kas jo laukia. Ir senis grafas nuliūdo ir įpuolė į sielvartas.

Gi grafaitis, kadir susirūpinęs tėvo nelaime, tačiau neprarado vilties ir nenusiminė; tuojau paskubo pas karalių ir prašė jo sutikimo ir pavelymo guldyti galvą už savo tėvą. Ir karalius sutiko išpildyti jo prašymą. Tatai grafui grąžinta laisvė ir grafaitis buvo įmestas į tamsųjį kalėjimą savo tėvo vieton.

Ir grafaitis, neaikvodamas laiko nei valandėlei pamatęs kalėjimo sargus, jiems tuojau tarė:

“Gerai žinote, kad pirm mirsiant aš turiu teisę padaryti tris pageidavimus. Ir aš reikalauju tos teisės davimo. Tatai eikite pas karalių ir pasakykite jam, jį pirmasis mano pageidavimas yra tas: jis turi būtinai duoti man savo dukterį už žmoną ir pristatyti kunigą, kurs sutuoktų mudu”.

Pirmasis toks drąsus grafaičio pageidavimas, žinoma, nepatiko karaliui. Bet gi išpildyti jis turėjo duotąjį savo žodį ir sulygo grafaičiui duoti savo dukterį, kuri visai nesipriešino likti grafaičio žmona.

Visa tai dėjosi anais laikais, kai karaliai lai-

kė savo turtus paslėpę uolose arba bokštų koruose, k. a. Morokko imperatorius. Ir grafaitis, antroje nelaisvės dienoje, pareikalavo visų karaliaus turtų. Jeigu pirmasis jo pageidavimas buvo drąsus, tai šis antrasis visai nenuolaidesnis. Bet gi karaliaus sakytasis žodis yra pildytinas įsakas. Ir karalius kartą davęs žodį yra verstinas išpildyti jį. Tatai visi karaliaus turtai: auksas ir sidabras ir žemčiūgai buvo pavesti kalinio užmačioms. Grafaitis, paveldėjęs karališkuosius turtus, parodė didingą duosnumą, gausiai apdovanojamas karališkojo palociaus didžiūnus ir tarnus. Tuo duosnumu jis įsigijo daug prietelių ir draugų.

O karalius susirūpino ir pradėjo nerimauti. Ir užmigti visą trečiąją naktį negalėdamas, jis atsikėlė labai anksti rytą ir visas baimės apimtas nuėjo pas grafaitį sužinoti, koksai buvo trečiasis jo pageidavimas.

“Dabar gi”, tarė karalius nelaisviui, “pasakyk man, koksai yra trečiasis tavo pageidavimas, kurs nevilkinant bus tuojau išpildytas ir paskui būsi nugalabintas, nes baisia suerzino mane nepakenčiami reikalautini ir išpildyti pirmieji tavo pageidavimai ir jau nusibodo ir įgriso man belaukiant išgirsti paskutiniojo”.

“Karaliau,” atsiliepė kalinys, “aš reikalauju išpildyti dar vieną mano pageidavimą ir kai bus jis įvykdintas, tai galėsiu mirti patenkintas. Jis gi yra, kad palieptum išlupti akis visiems tiems, kurie regėjo ir matė mano tėvą apverčiant žuvį kitąja puse”.

“Labai gerai!” atsakė karalius: “Tavo pageidavimas yra naturalus ir paeinas iš geros širdies.” Ir, atsikreipdamas į savo tarnus, įsakė: “Atveskite čion kambarlioną”.

Ir kambarlionas buvo atvestas prieš didingą karaliaus asmenį ir visas išsigandęs ir drebėdamas, prabilo:

“Aš, viešpatie! Nieko aš nemačiau! Tai buvo užvaizda, kurs regėjo ir matė viską!”

“Tatai pristatykite čion užvaizdą”, paliepė karalius.

Bet gi užvaizda užginčijo viską ašaromis akyse ir pasakojo, jog nieko panašaus, kas buvo pranešta karaliui, neregėjo ir nematė. Tai yra švaicorius, kurs žino viską.

O švaicorius pareiškė, kad nieko nežinąs tuo žvilgsniu. Turbūt, lokajai galį ką nors žinoti.

Gi lokajai pagriso, kad jie nieko bendro neturėję prie stalo ir visai nematę, kaip grafas valgė žuvį.

Galop daeita prie to, kad niekas nežinojo apie ką dalykai eina ir niekas negalėjo patvirtinti skundų prieš grafa bei grafaitį. Tatai stojuojant priparodymų ir bausmė išnyksta savaimi. Todeliai jaunoji nuotaka tarė savo tėvui:

“Aš atsiliepiu į tave, tėveli, kaipo į antrąjį Saliamoną. Gerai išspręsk viską. Jeigu niekas neregėjo ir nematė papildant prasikaltimą, tai grafas negali būti kaltas, gi mano vyras yra nekaltas ir turi būti paliuosuotas.”

Karalius gi susiraukė, o karaliaus palydovai ir tarnai pradėjo šnabzdėtis ir nerimti. Ir netrukus karalius prasiblaivė ir nušvito visas jo veidas. Ir visi nudžiugo ir veiduose žymėjosi pa-

sitenkinimo ir laimės šypsena.

“Tebūnie jau taip”, išsitarė karalius, “ir te gyvena. Daugelį nugalabinau už menkesnius prasikaltimus nei jo. Jis gi nenugalabintas, o yra susituokęs su numylėtąja mano dukterim. Tatai tesipildo teisingumas. Ir Dievas tepalaimina ju dvim laiminguoju sugyvenimu.”

Ir kaip matai buvo surengta didingiausia puota, kurion pakviesta švečių daugybė. Ir visi valgė ir gėrė ir šoko ir linksminosi. Po viso karalius gyveno dar kūrį laiką gražioje taikoje su kitomis valstybėmis ir visi godojosi ir mylėjo jį. Jam pasimirus sostą užėmė grafaitis su savo žmona ir liko karalium. Jo karaliavimas buvo kurkas laimingesnis, o valstybė susilaukė aukso laikų. Jis gi buvo visų mylimas ir godojamas labiau nei senasis karalius.

J. P. Tamošaitis.

Mūsų Idealas ir Sportas.

Rašant šį straipsnį, man tenka prisitaikinti prie mūsų čia augusios jaunuomenės minties ir amerikoniškos pasaulėžvalgos. Stengsiuos eiti prie jos ir įžengti į jos mąstymo ir jausmų atmosferą.

Pirmiausia, kad sužadinus ją save įsikainuoti ir sužinoti, kas ji yra ir kas jai dabartiniuose laikuose reikia daryti, man tenka ją nuvesti mintimi į jos protėvių amžius; į kunigaikščio Gedimino laikus, kad pilniau supratus, iš kur ji yra kilus; kas ir koki buvo jos protėviai ir ką jie nuveikė. Po to teks atvaizduoti jos dabartinę padėtį, socialiu bei kultūrinu atžvilgiu, čia, Amerikoje, tai yra, kokią rolę jai prisieis vaidinti šioje šalyje.

Jaunime! Žengkime atgal kokius keturius ar penkius šimtmečius ir pažiūrėkime, iš kur mes esame kilę, kad sužinotum, kas mes esame ir ką mums reikia daryti, kad palaikius tą individualybę, kurią mes dabar turime.

Pradėkime nuo penkiolikto šimtmečio, nes istorikai randa daugiau tikresnios ir apčiuopiamos medžiagos tik nuo tų laikų. Taip pat jie duoda tikresnių žinių ir apie mūsų tautą tam šimtmečiui sekant.

Skaitant viduramžių Europos istoriją, ypačingai tą dalį, kurioje istorikai rašo apie Pabaltijos žemes, ir apie Lietuvą, mes sužinome, kad mūs protėviai buvo drąsūs, teisingi, rimtūs ir darbštūs žmonės, kurie didžiavosi savo dora, religija ir tradicijomis. Jų svajonė buvo atsiekti

savo tautos pilną unifikaciją, idant tauta būtų galinga, turtinga, kultūringa ir verta vadintis sese kitų pasaulinių tautų. Kunigaikščiai, kaip: Gediminas, Keistutis, Algirdas ir Vytautas stengėsi vienyti mažesnes kunigaikštijas į vieną didelę vienetą, po vieno didžiojo kunigaikščio valdžia. Šis tai buvo jų svarbiausias idealas... Čia, berods, randas branduolys arba geras pavyzdys mums, jų vaikams, pasekti, nes ir mes čia augę turime panašų idealą, tik da nesuformuluotą ir neužbręstą realizavimui. Berods, mūsų čia augusių vadams bus didelė dirva nagrinėjimui tų visų gerų punktų mūsų senovės protėvių istorijos, kad pritaikius ir suderinus prie mūsų amerikoniškai-lietuviškos jaunuomenės. Todėl, rimtesnieji, turėkite šį dalyką omenyje, kada eisite darbuotis mūsų jaunimo tarpe.

Dabar eikime prie dvidešimto šimtmečio ir išvyskime, kaip mūsų tauta Lietuvoje stovi. Matome, kad ir šį šimtmetį mes turime atsižymėjusių tautos vadų ir auklėtojų, kaip tai filozofus — Vidūną, Šalkauską; poetus — Maironį, Putiną; auklėtoją Dovydaitį; dailininkus — Čiurlionį, Žemaitį, Varną; muzikus — Sasnauską, Šimkų, Naujalį ir k. Tie visi vadai yra mūsų tautos pasididžiavimas ir garbė. Dabar-gi klauskimės, ko jie siekia, prie ko jie visi, it vienas, eina? Drąsiai atsakysime, o gi prie vieno bendro ir garbingo idealo. Jie trokšta mūsų tautą pastatyti geresniais mokslo, moralumo, ekonomijos, bei kultūros pamatais, taip kad Lietuva, kaip suvienyta tauta, galėtų per kooperaciją prieti prie tautinės unifi-

kacijos ir pilnai pasekti universalinį pasaulio progresą. Ši žymė daugiausia atspindi mūsų inteligentų ir moksleivijos tarpe. Draugijos, kaip tai Romuva, Ateitininkai ir Pavasarininkai pilnai patvirtina šį pareiškimą. Dabar jau priėjome prie mūsų pačių dalykų, kuriuose plaka mūsų gyvenimo pulsas. Ar nebūtų loginga dabar palikti Lietuvą nors trumpam laikui ir persikelti į Ameriką, į mūsų tarpą ir įžiūrėti šiek-tiek, kaip mes gyvename; prie ko mes žengiame ir kaip mes tame žygyje progresuojame? Ar pas mus taipgi nesiranda koks bendras idealas, kuris per čia augusios šviesuomenės sielą padeda kasdien aiškiau ir konkrečiau rodytis pasaulin? Žinoma, kad taip. Jau atėjo tas laikas, kada mūsų čia augusi inteligentija pradeda save apčiuopti, įvertinti ir surasti, kur ji stovi ir kas jai reikia daryti. Tautinė idealingoji sėkla atvešta mūsų tėvučių iš Lietuvos ir pasėta mūsų širdyse, jau pradeda dygti ir rodyti savo silpnus ir lepnus lapelius, jos šaknutės jau pradeda giliau lysti į šią kietą Amerikos žemele. Ji nori gyvuoti ir pamatyti pasaulį ir pasidžiaugti gyvenimo įvairenybe. Tad leiskime tai sėklai gyvuoti, laistykime ją, kad ji geriau prigytų; greičiau augtų į tvirtesnę tautos medį, kuris, jei gerai bus prižiūromas, išduos gerų vaisių.

Taigi, pasirodo, ir mes turime savo idealą. Ar jis toks, kaip ir mūsų brolių Lietuvoje? Jie gyvena Lietuvoje, mes Amerikoje. Amerika ir jos mokyklos mus, nuo jaunų dienų, išauklėjo ir įsodino į mūsų širdį kitą sėklą, tai yra, prisirišimą prie šios šalies ir jos žmonių. Lietuvoje jaunimas gimsta ir tenai auga ir yra auklėjamas, todėl jis ją myli ir dėl jos darbuojasi. Vienu žodžiu, apystovos išdirbo Lietuvos jaunimą į tautinį branduolį. O mus aplinkybės išdirbo į dvi lypius žmones. Mumyse randasi dvejų tautų arba žemių įtekmių sintezė, tai yra, esame lietuviai iš tėvų pusės; amerikoniai iš auklėjimo ir kitų aplinkybių pusės. Tad aišku, kad mūsų idealas jau nebetoks yra, kaip pas jaunimą Lietuvoje. Ši šalis mūsų idealą nulipdino kitaip ir įteikė kitokią formą. Mes žiūrime į gyvenimą ir jo tikslą amerikoniškai-lietuviškomis akimis ir šiuo pat būdu mes protaujame ir jaučiame viską.

Mes esame Amerikonai tuo žvilgsniu, kad per auklėjimą ir aplinkybes įgijome amerikonišką vikrumą, palinkimą prie biznio. Mes esame šiek-tiek lepnūs, nes turime lengvą gyvenimą, įvairių patraukimų, pasilinksminimų. Mes esame negiliai mąstanti per savo nenusistovėjimą vienoje vietoje, amate, ar tai kituose gyvenimo užsiėmimuose. Tiesa, mes esame gyvi ir vikrūs ir reikalaujame greitos atmainos ir įvairumų savo

gyvenime. Mums pastovėjęs dalykas jau nebetinka ir nebepakenčiamas, nes mes gauname visko iki sočia ir siekiame prie visko. Tas reikalauja judėjimo ir šio tokio gyvumo. Tokiu būdu mumyse randasi daug dinamiškų ypatybių, bet jos visos nėra rimtos ir nepribrendusios. Žinoma, mes, kaip tautinė vieneta, da ką tik esame užgimę ir jauni. Patyrimo ir (pasekmė patyrimo) rimtumo mes da turime įgyti per mėginimus ir klaidas. Pats gyvenimas da turi mus pamokyti, kaip mes turime gyventi ir prisitaikinti prie šios šalies visokių įtekmių ir įvairenybių. Mūsų individualybės pilna formulacija da neįvyko. Da ji tik pradeda judėti ir rodyti šokių-tokių savotiškų gyvybės ženklus.

Dabar gi iš kitos pusės mes esame lietuviai, tiktai, kad mes esame kilę iš lietuvių tėvų; įgaivę jų psichologinės atmosferos ir individualybės. Nuo mažų dienų mes buvome pripratinti lietuvių kalbos klausytis ir kaip kada kalbėti; taipgi mąstyti ir jausti lietuvišku būdu. Mūsų lietuviai atėjūnai rimti, ištvėringi, konservatingi. Mes širdyje ir gi esam konservatingi, bet praktikoje esame discipacijos traukiami ir šiuo žvilgsniu mes esame netaupūs. Mes daug energijos, pinigų ir laiko praleidžiame veltui. Ir ką mes gauname? Labai mažai, tik disipuosios distrakcijos arba rekreacijos. Į mūsų širdį tėvai mums įdiegė taupumo idealą, bet mūsų išauklėjimas ir lengvus gyvenimas ir visoki patraukimai mūsų taupumą suminkštino, kaip sakiau, ir padarė mus pusiau šokių, pusiau tokių.

Jeigu mes mokėsime geriau save tvarkyti, ta mūsų ypatybių sintezė, amerikoniškumas ir lietuviškumas, mums nebus priešu, bet prieteliu. Abejos individualybės turi savyje labai gerų žymių. Tik jas reikia gyvenime geriau suderinti ir ištikimiau atvaizdinti. O tas darbas priklausys mūsų čia augusiai šviesuomenei ir vadams pradėti ir tobulinti. Ot čia mes ir turime labai garbingą ir šiek-tiek panašų idealą, kaip ir mūsų broliai Lietuvoje. Jeigu mes siekiame prie vienybės ir savęs palaikymo čia, Amerikoje, ir mokėsime gerbti savo brolius lietuvius anapus jūrų, tai jau mes būsime verti vadintis ištikimais ainiiais savo senovės protėvių ir didvyrių.

Man rašant tiesiog į savo brolius Vyčius, geriau pridera paaiškinti konkretesnę idealą, per kurį, man rodos, mūsų čia augęs jaunimas galės vienybėje ir savo individualybės vienatoje pasilaikyti ir tobulintis. O šis mūsų konkretus idealas, kurį, aš manau, visa mūsų jaunuomenė užjaučia ir supranta, tai yra *Sportas*. Šios organizacijos, kaip tai, Y. M. C. A., K. of C., Boys Clubs, Athletic Clubs etc. viliotė vilioja jaunimą, kad tik užsiimtų sportu. Ir kodėl jos taip daro?

Ogi todėl, daugiausia, kad sportas yra geriausia priemonė visų tautų jaunimą greičiau ištautinti. Tai gi kodėl mums, ypatingai Vyčiams, nesusi-domėti geriaus ir neužsiimti sportu, kad reagu-vus į šį judėjimą vedantį prie ištautėjimo? Juk mūsų Vyčių organizacijos tikslas ir idealas yra palaikyti, auklėti, kiek galint, čia augusį mūsų jaunimą prie savęs ir savo tarpe. O kodėl mes negalime daugiau susidomėti sportu, sekti šios šalies visus sporto judėjimus ir sritis? Kodėl mes negalime iš amerikų pasisavinti arba im-ti pavyzdį ir skleisti sportą savo tarpe ir tai sa-votišku būdu? Taip darydami, geriaus prisieime prie savo jaunimo; geriaus pasiseks mums tin-kamai išdirbti jo amerikoniškai-lietuvišką būdą, kad jis galėtų lengviau siekti idealo.

Sporto pasekmės, trumpai kalbant, bus šio-kios: mūsų jaunimas įgaus sveikesnį kūną; aiš-kesnį protą ir pastovesnį moralinį fundamentą. Socialiu žvilgsniu įgys geresnį ir artimesnį "Fa-mily Spirit" ir geriaus įvertins savo visokius žy-gius, kaip sporte, taip ir gyvenime. Vienu žo-džiu, sportas yra viena geriausių priemonių kel-ti jaunimo fizinę ir intelektualę jėgą. Sveikesnis kūnas ir protas galės eiti į pagelbą progresuoti visokeriopai.

Sportas turi būti gyviausias mūsų klausimas. Todėl per praeitą Vyčių Seimą delegatai, prama-tydami sporto svarbą mūsų jaunuomenės tarpe, nutarė, kad Centro Valdyba išrinktų tinkamą as-menį rūpintis sporto auklėjimu Vyčių tarpe. Šis asmuo bus generalis Vyčių Sporto direktorius ant kurio pečių turės kristi viena svarbiausių priedermių mūsų organizacijos ir jaunimo palaikymui. Šis klausimas nėra menkutis, o pirmos svarbos. Dauguma kuopų yra susidomėjusių sportu ir nori šioje srityje susicentralizuoti ir pastoti po organiz. Generalio Sporto Direkto-rius kontrole. Mūsų jaunimas tik laukia, ka-da kas pradės jį organizuoti ir auklėti sporte. Jo ūpas ir akys yra palinkusios prie šio dalyko, nes sporte yra daug judėjimo, gyvumo ir šio-kios įvairenybės.

Tad greičiaus prie darbo, o rezultatai mūsų sukoncentruotų pastangų ir darbuotės bus tikrai džiuginanti.

Vertė Rūta.

ŠV. PRANCIŠKAUS ATSIVERTIMAS

Virš 700 metų atgal gyveno Asyzių, Itali-joj, vaikelis vardu Pranciškus. Jo tėvas, būda-mas turtingu, duodavo sūnui viską, ko jisai tiktai

geisdavo. Sūnus tuomkart praleisdavo daug pi-nigų del pasilinksminimų ir puikių drabužių. Tė-vas gi nekartą bardavo sūnų už jo tokį elgimąsi, bet jisai niekad os nieko nepaisydavo.

Pranciškus vedė tokį gyvenimą per kelis me-tus, bet gale jam apsiereiskė didis noras pastot kareiviu.

Vieną dieną Pranciškus padovanojo savo brangųjį apsiaustą vienam drebančiam kareiviui, kurį jis rado stovintį gatvėje. Tą pačią naktį sapnuoja Pranciškus, kad jo tėvo namai staiga persimaino į puikųjį palocių. Ant sienos Pran-ciškus tuomsyk pamato kryžių.

Savaitei praėjus išvažiuoja jis į netolimą kraštą ir ūmai jis ten apserga. Tą naktį skaus-mam neleidžiant užmigti, Pranciškus girdi iš ka-žin kur balsą prašnekantį: "Ko jieškai"? Jis tuom kart atsako. Tuomet vėl girdisi balsas: "Pranciškau, kuris iš dviejų daugiau tau gali pa-daryti: ar karalius, ar tarnas? ir ar vargšas, ar turtingas žmogus"?

Pranciškus atsakė: "Karalius."

"Tai kodėl gi, Pranciškau, karalių laikai už tarną, ir kodėl apleidi Dievą, kuris yra turtingas, o žmogus — vargšas"?

Pranciškus didžiai nustebęs tuoj grįžo Asy-ziun. Tuoj jame buvo matyti didelė atmaina. Nenorėjo dabar žiūrėti į praeitąsias linksmybes. Dabar daugiausia laiko praleisdavo pasivaikšti-nėdamas.

Gale, sumanė jisai keliaut Romon. Būda-mas tenai, jisai didžiai apgailestavo gatvių varg-šus. Nekartą jisai manydavo, ar jisai pats galė-tų tokį gyvenimą iškentėt. Vieną dieną jisai iš-rinko vieną iš vargingiausių ir atidavė jam savo puikiuosius drabužius, pats gi persimainydamas vargšoj.

Dabar jo tėvas nenorėjo pažiūrėti į jį. Taip-gi Asyziuje žmonės mušė jį akmenimis, kaip jis pasirodė tais drabužiais.

Šv. Pranciškus atvertė daug žmonių prie ti-krojo tikėjimo ir švento gyvenimo. Jausdamas jau jo pabaigai artinantis, jis grįžo atgal Asy-ziun. Mirė 45 metų amžiaus, po 20 metų nuo jo atsivertimo.

J. Naruševičius.

Kas erškėčių nesibijo,
Tasai rožės skina,
Kas prie tikslo drąsiai eina,
Sau laimę gamina.

Mūsų priedermė pasauly
Nuolatos kovoti,
Kad išvengus tai, kas pikta,
Tobulu pastoti.

(Dvasios Vado adresas: nuo lapkričio 10 iki 24 d.: 320 Spruce St., Minersville, Pa.; nuo lapkričio 24 iki gruodžio 7 d.: 312 So. Poplar Str., Mt. Carmel, Pa.; nuo gruodžio 7 iki 28 d.: 129 Jardin Str., Shenandoah, Pa.).

DVASIOS VADO LAIŠKAS VYČIAMS IR VYTĖMS.

—x—

(Prašau šį laišką pasiskaityti pirmame savo kuopos susirinkime).

—x—

Brangūs Vyčiai ir Vytės:—

Vyčių Seime Homestead, Pa., jūs man uždėjote pareigą rūpintis jūsų dvasios reikalais kuodžiausia atsiliepiant į jumis per mūsų organą "Vytį". Vis geriau jūsų dvasios reikalus pažindamas ir jais susirūpinęs, turiu garbės į jumis prabilti pareikšdamas, ko kiekvienas mūsų organizacijos narys-narė privalo prisilaikyti ir prie ko siekti. Skaitykite savo pareigą šį Dvasios Vado jums siunčiamąjį raštą kuopos susirinkime perskaityti, jį apsvarstyti ir jo mintis pasisavinti, jas realizuoti.

* * *

Didysis italų poetas Dante, nemirtingos garbės kėleivis į idealo šalį, savo veikale "Dieviškoji Komedija" rašo, kaip jis užmigęs vienu "Skaisytklos" kalnų duoboje (valley) ir nepaprastą sapną sapnavo. Jis matęs arą (eagle) bekylant padangėse, su aukso plunksnomis, sparnai plasnoję ir aras leidosi žemyn.

"Ir aras, rašo poetas, kiek pavingiavęs, kaip žaibas, nusileido ir nunešė mane į ugnies kalnų viršūnes."

Tas aukso plunksnų aras, kurs neša poetą į aukščiausias viršūnes, Mylimieji, plasnoja ant mūsų jaunystės. Jaunystė pati kviečia jumis skristi aukštai, į pat idealo padanges.

Bet kurios yra tos aukštumos į kurias mes turime lėkti? Ir ko nuo mūsų norima, ko laukia mūsų visuomenė?

1. *Norima, kad mes būtume giliai tikinčioji jaunuomenė.* — Tikėti tai nereiškia mintyti "to think", įsivaizduoti "to imagine", tokią nuomonę turėti "to be of opinion", bet reiškia giliausią proto įsitikinimą, tvirta ir neabejingai priimti Dievo mums pareikštąsias tiesas. Be šio iš-

vidinio (internal) minties įsitikinimo, mes privalome išpažinti ir skelbti žodžiais ir darbais tą į ką mes tikime. "Aš tikiu ir delto kalbėsiu," "Mes negalime nekalbėti apie tuos dalykus, kuriuos esame matę ir girdėję," sako Šv. Raštas.

Netikėti, abejoti: tuštybė ir silpnybė. Tuomet negyvenama: skurdžiai žeme rėpliojama; tuomet nekylama: leidžiamos žemyn. Kuomet negarbinama vienas tikrasis Dievas, tuomet garbinama melagingi dievai. Ir kuriems stabams šiandien nevergaujame! Klaupiama prieš aukso veršį — dolerį, aukojama Venerai — gyvuliškiems instinktams, atnašaujama Bachui — girtybės dievaičiui, dievinama medžiaga, bet Dievo atvaizdas — žmogaus dūšia ir visa, kas mūmyse gražu, prakilnu ir šventa — suvalkiota, supurvinta, paniekinta; patsai žmogus susmulkėjo, pasizemino, gi ir Dievo bei jo įstatymų idėja nustumta užpakalin. Ir nenuostabu. Kuomet gyvuliškasai žmogus šaukiasi savo jovalo, kuomet tik tam, regis, gyvenama, kad išlenkus ligi dugnui pilną dziugulių taure, kuomet norima apsvainikuoti visomis smagurių rozėmis, belieka tuštybė ir silpnybė, skurdžiai žeme rėpliojama, leidžiamos žemyn, garbinama melagingi dievai. Štai delko kas klaupia, didėja; kas prašo, yra turtingesnis; kurs meldžiasi, yra tvirtas ir galingas, nes tuomet "visa galiu tame, kurs mane stiprina"!

2. *Mes privalome būti darbštūs.* — Darbštumas — jaunuomenės gyvybės pulsas. Juo darbštumo pulsas stipriau plaka, juo mūsų amžius turtingesnis. Ar ne veltui, bergždžiai mes gyvename? Duok man savo dvidešimts metų, nes ir kam tu, nenaudėli, tik vietą užimi? Skaudus būtų priekaištas, jeigu jis mums tiktų. O vienok tiek jaunuolių žudo savo dvasios talentus saldžiai tinginiaudami? Susirinkimas išrinko jį į komisijos narius, paskyrė jam tam tikrą pareigą atlikti, jis pramiegojo, prasnaudė, nieko neveikęs pasiteisino laiko neturėjęs, visą jam uždėtą našą ant kitų pečių sukrovė. Ar neišpuręs kelmas! Ar nesupuvęs grybas!

Ne, Vyčiai ir Vytės, mylėti darbą ne vien iš pareigos ir prievartos, mylėti darbą kaip mėgstamą orą, šviesą, gėles, skanų valgį, tai mūsų darbštumas.

3. *Reikia mums drausmės — disciplinos.* — Pasaulio tvarka yra drausmės rezultatas. Be drausmės, klusnybės — sumišimas, chaosas. Mums jauniesiems nelengva šis drausmės riešutas perkąsti. Mieliausias jungas, švelniausi įstatymai, išmintingiausi patarimai yra nepakenčiami mūsų amžiui, kurs nuolat jutimais (sense) vaduojasi, be patyrimo ir refleksijos gyvena.

Mūsų gaivališkas instinktas, nieku neapribuotos liuosybės trokštąs taip mumis apjakiną ir apsvaigina, kad mes, sakytumėi laukiniai, karšto kraujo arkliai, norėtume viską išstremti, visas pasaulio gėles išmindžioti neatsižvelgdami į nieką ir neleiddami save valdyti, gi patys nemoką valdytis, nenorime pripažinti kitų autoriteto.

Tuo tarpu visas pasaulis klausosi, drausme tegyvena. Žemė klausosi sezonų įstatymo; saulė, planetos, žvaigždės, gravitacijos įstatymus seka; augalai priklauso nuo apsisvaisinimo įstatymų; gyvuliai ir fizinis žmogus pasilaiko einant lyties (sex regulation) įstatymais. Tas pats likimas laukia ir socialų žmogų.

Nuo to momento, kuomet ne vienas aš esu pasauly, ir vienas aš negaliu būti, nes aš reikalingas kitų; savo keliu ir aš pats kitiems reikalingas, nes aš esu visumos dalis, aš taip pat privalau klausytis socialių įstatymų. Gi tie socialiai įstatymai plaukia ne iš mano užgaidų bei neapribuotos liuosybės, savymeilės, tik iš bendruomenės (society) naudingumo. Bendruomenė (society) turi savo natūralius, ar išrinktuosius atstovus — autoritetus, kurie žiūri bendruomenės naudoms ir jų man reikia klausytis, prisilaikyti dedamos drausmės — disciplinos. Respublika turi savo autoritetus, šeimyna savo, organizacija savo autoritetus. Pirmasis mano autoritetas yra tėvas ir motina. Šeimyna remiasi visuomenė ir valstybė.

Čia kalbama visupirma apie organizacijos autoritetus bei jos drausmę. Jeigu mes negerbiame ir neklausome Centro ar kuopų autoriteto, ardome organizacijos drausmę, ko begalime laukti? Mes krinkame, nykstame. O nedovanotini mūsų prasikaltimai! Kuopos susirinkimas turi paskirtą savo dieną ir valandą. Ar mes ateiname, nesivėluojame? Išrinktas į valdybą mums nepatinka. Ar mes jo nekandžiojame, kitų prieš jį nekiršiname? Neperėjo mūsų pasiūlymas. Ar mes nespiaudome, nelaužome padaryto nutarimo?

Darykime sąžinės sąskaitą ir rįžkimės aukščiau savo "aš" statyti savo organizacijos konstituciją, jos drausmę, pagerbkime jos autoritetus. Atsiminkime, kad kiekvienas nedrausmingas pasielgimas yra girinio žmogaus, indijono pasielgimas. Mums Vyčiams ir Vytėms reikia rausti, gėdintis panašių anarchijos pasielgimų, kurie vestų prapultin jaunuomenės brangiąją organizaciją.

4. *Mes privalome kasdien save tobulinti.* — Vis po pelkes šliaužioti, nėkuomet nepakilti, kad pakvėpavus grynučiu aukštų kalnų oru, baisu ir pamintyti.

Kiekvienas mūsų turi paslėptą energijos re-

zervą, didelių Dievo dovanų, talentų. Tas visas turtas reikia atidengti, užmigusi energija pažadinti, iš turimų dovanų maksimumą gėrybių surinkti, kasdien ir pastoviai šviečiant savo protą, dorinant savo širdį.

Mes, jaunieji, trokštame džiaugsmo, bet dažnai užmirštame, kad tyrasis dvasios džiaugsmas gema iš aukos, pasišventimo, pasiaukojimo. Džiaugsmo vartai mums visuomet atadari, kuomet sąžinė, protas, Aukščiausiojo tvarka yra pagerbta.

Džiaugkimės akstindami tobulinimos pastangas. Kiekvieną dieną protinti savo dvasią nauja mokslo žinia, puošti savo širdį kilniu jausmu, kiekvieną vakarą, gulti esant geresniu, negu kad rytą kėlus; štai jeigu ne laimės sekretas, mažiausia neapsivilti gyvenimu.

5. *Laukiama iš mūsų teisingumo.* — Kad vieni turi perdaug ir jie aikvoja, mėto turtus, kad kiti turi permažai ir jie vargą kenčia, tai priešinga socialiai tvarkai ir teisybei.

Kad kai kurie turi daugiau, kuomet jie praturtėjo savo darbu ir savo turtais yra naudingi visuomenei — lai turi, kad visi turėtų užtektinai, kuomet dirbama ir veltui turto nešvaistoma — tai atatinka tvarkai ir teisybei.

6. *Norima mumyse gerą širdį matyti.* — Gerą, didelę širdis, ta, kuri netik save, bet ir artimą myli, kuriai sienos nestato žmonių tautybės, rasės (odos) skirtumai, ta, kuri liūdi su liūdinčiais, džiaugiasi su džiaugiančiais, ta, kuri nepavydi, nekerštinga, nepikta, moka dovanoti, pasigailėti, pagelbėti, pasišvesti.

Geroji širdis tai gardžioji gėlės kvapnis, dieviškoji sielų prietelybė, tyras, niekad neišsenkąs džiaugsmo šaltinis. Geroji širdis — tai palaima tam, kurs duoda ir tam, kurs gauna.

7. Galop, ir čia aš baigiu, *tenemiršta mummyse Vytauto dvasia besikūriant Linkolno dvasiai.* Tesijungia mumyse senasis ir naujasis dviejų kultūrų pasaulis. Neniekindime savo tėvų mums perduotų gražiųjų įpročių, lietuvių — savosios tautos garbingos ir erškėčiuotos praeities, kalbos. Tik gerbiant ir branginant savo kilmės praeitį ir pasisavinant dabarties kilniąsias aspiracijas, mes išaugsime į pilną prasme tobulą žmogų.

Ši yra, generalėmis linijomis, mūsų vystymosi, augimo ir stiprėjimo programa. Ją svarstykite, ją apmąstykite, kad Vyties ir Vytės idealą išnešiotume savo karštoje krūtinėje.

Kun. Dr. I. Česaitis.

*Apaštaly Simono ir Judo dienoje,
New Philadelphia, Pa.*

MINTYS APIE DANGŲ.

(*Kelios ištraukos iš nežinomojo misionieriaus pamokslu.*)

Atpasakojęs pasaulio gėrybes, kurios galutinai susiveda į Salamono — laimingiausio žmogaus, pasakymą: “Visa tuštybė ir dvasios skausmas,” misionierius piešia dangaus laimę.

Pažinti Dievą, ne iš regimo pasaulio kūrinių (sutvėrimų) ir jo veikalų, bet pažinti iš jo paties ir jo dieviškųjų tobulųjų. Matyti Dievą, ne mįslėje ir tikėjimo šešėliais apgaubtajį, bet veidas į veidą ir taip, kaip jis yra. Įeiti vienybėn su Dievu, ne per netobulą šios pakalnės meilę, kurios nebegali pasotinti; bet nugalėjusia ir triumfojančia meile, kuri visa savo jausmo stiprybe vieną Dievą temyli. Alsuoti, degti be atvangos (interruption) dėl tos aukščiausios gėrybės, be nerimo, be baimės paskui kurią velkasi abejonės, ar mes kuomet nors ją įgysime, bet su ta švelnia ramybe, kuri patikrina širdies troškimą, kad nėkuomet neprarasime mylimojo dalyko. Įgyti tą aukščiausią gėrybę, ne per nuovargį ir darbus, kuriuos mes perkame sriauniais prakaito upeliais; įgyti, sakau, tą aukščiausią gėrybę, ne su tuo abejingu ir pasisotinusių jausmu, kurs kartais net geidžia galo visiems žemės džiaugsmams, bet įgyti be vargo, be rūpesnio, be apsirikimo; bet džiaugtis ta gėrybe skubiai, nors ir nėra pavojaus jos prarasti; bet džiaugtis ja ištisai ir vis nauju karščio įsibėgimu, gaivinti visus savo troškimus, jaustis apsemtu naujomis to dieviškojo dalyko liepsnomis, nes vis jame randama naujosios tobulybės, nes vis jame pastebima nauji patraukimai, nes vis jame ragaujama nauji malonumai, nes vis plaukiojama naujame džiugulių okeane.

Ši netobula dangaus laimės idėja leidžia mums nuosekliai su šv. Augustinu aiškesnę išvadą daryti. Danguje, Dievas bus mano gėrybe, gėrybė aukštesnė už visus mano darbus ir visus mano troškimus; gėrybė, kuri šalina pavydą, rivalizaciją; gėrybė, kuri neleidžia man trokšti kitos gėrybės, nes ji talpina savyje visą ramybės ir džiaugsmo pilnybę, nes ji viršija kiekvieną gėrybės rūšį, ir kadangi ji mus tobulai tenkina ir daro tobulai laimingais.

Danguje, Dievo išmintis bus mūsų šviesa, jo teisybė bus mūsų regula, jo mokslas bus mūsų vadovas, jo neramumas bus mūsų rūbas; jo galybė bus mūsų veiksma, jo meilė bus mūsų įstatymas, jo džiaugsmas bus mūsų penas, jo džiuguliai bus mūsų gėralas, jo pažinimas bus mūsų gyvybė.

Ar galėtume mes būti liūdni, kuomet Dievas yra mūsų džiaugsmas; bėdini, kuomet jis

mūsų turtas; silpni, kuomet jis mūsų parama; pažeminti, kuomet jis mūsų garbė; kame nors nelaimingi, kuomet jis mums yra visa: Dievas mano ir visa?

O neapsakomoji gėrybė! o žavinčioji laimė! Palyginus visa prieš tavęs, kas gali mums dabar pasauly gėrybe vadintis? Ei! mano Broliai, kas ateity būtų beprotis, kad aukotų Danguaus gėrybę už žemės gėrybes nusimanant jų melo, tuštybės ir niekybės?..

(*Ne čia baigiama.*)

Pastabos ir Apžvalga.

— *Likimas pasikeitė.* Tautos dainius, atgimimo pranašas, Maironis, dainoje pasakė didelį gyvenimo dėsni: silpnas kelias, tvirtas griūna! Taip buvo ir bus. Galingos, didelės tautos sunkiubo ir sunyko, o silpnos kėlės ir plėtojos.

Dar vos keli metai atgal “galingoji” Rusija slėgė daugybę mažų “silpnų” tautų. Tarp jų ir Lietuvai teko vilkti sunkų spaudimą. Dvasios ir kūno spaudimą. Ši spauda išblaškė mūsų tautos vaikus po visą pasaulį. Už tai, kad jie norėjo būti lietuviai, spaudikai rusai nagaikom kotavojo, į Sibirą trėmė, į kalėjimus bruko.

Vargo ir kentė prispaustieji. Tėvynės laisvės troškimas, ilgesio jausmas ir ašara krūtinę slėgė. O išdidus spaudikas tik savo puikybę tematė, jam nė į galvą neatėjo patirt savo kailių prispaustojo likimo.

Šiandien rolės pasikeitė. Prispaustieji džiaugiasi laisve ir nepriklausomybe (žinoma, ne visi). O tie, kurie slėgė, užėmė pirmųjų vietą. Šimtai tūkstančių rusų aristokratų, inteligentų, aukštų valdininkų, kurie pirm kelių metų diktaavo savo valią milijonams pavergtųjų, šiandien skursta vargsta išsiblaškę po visą pasaulį. Bolševikų peilis išvijo juos iš gimtinės ir Tėvynės. Ilgisi jie, apdainuoja ir ašaroja dėl savo asmenio ir dėl savo Tėvynės likimo.

Labai charakteringų vaizdėlių duoda iš tokių rusų gyvenimo p. Vygaudas “Lietuvos” Nr. 230. Jis rašo:

“Vieną kartą susitinku pažįstamą rusą, buv. didelio Peterburgo dienraščio redaktorių. — Žinai, tamsa, — sako jis — vakar turėjau labai nemalonų atsitikimą, net ir pasakoti sarmata. Buvo šventadienis. Einu pavakare gatve. Gi žiūriu — p. A., buvęs vidaus reikalų ministerijos bendrųjų dalykų departamento direktorius, skubina kažkur su ryšuliu po pažasčia. Kadangi pasipažinova dar nuo studentavimo laikų, sulaikiau jį. Sveiks! Kaip gi sekasi — klausiu. — At, žinai kaip emigracijoje, atsako jis.

— Na, gal užeisiva į kavinę ir pasikalbėsiva, sakau.

— Neturiu laiko, skubinuos į tarnybą.

— Kokia gi čia tarnyba šventadienį ir dar pavakare, klausiu.

— Tarnauju kelneriu (lokaju, veiteriu) R. kavinėje, atsako jis ramiai.

Mane tarsi perkūnas trenkė. Rusų ministerijos departamento direktorius, visos Rusijos drausmė, prieš kurį drebėjo visi gubernatoriai, tarnauja kelneriu! Greičiau nusišaučiau, negu taip žeminčiau, savo ir Rusijos vardą! Šaukia susijudinęs užraudęs pasakotojas.

— Nagi, tamsta, ar nedirbi, klausiu buvusio redaktoriaus.

— Kaip nedirbsi, dirbu. Bet aš skambinu fortepionu kinematografe. Vis tik tai ne kelneriu būti. Be to, aš nebuvau departamento direktorium.”

Bet iki šiol nelaimingi tremtuoliai, buv. Rusijos valdonai, mažai pramoko, mažai įgijo sveiko proto. Dauguma po šiai dienai svajoja apie atstatymą caro sosto, apie didelę senovinę Rusiją, apie baudimą “neištikimų inorodcų” (kitataučių). Jau jie ir sosto kandidatą, “carą” turi. Tai Kirilas Romanovas, kurs iš “Dievo malonės” pasiskelbė Rusijos valdovu-caru. Už jį kiti monarchistai pamaldas laiko ir garbina, kaip buvusius carus. Tik visa bėda, kad savo sosto negal pernešti į Rusiją, o tur jį laikyt užsieny — Bavarijoj.

— *Lietuvių dvasios “variagai”*. Mes, amerikiečiai lietuviai, piktinamės ir pajuokiam Tėvynės lietuvius, kad jie vis tebevergauja rusams. Lietuvoj rusų labai mažas žiupsnelis (2% visų gyventojų), o rusų “dūko” jaučiasi labai daug. Rusų kalbą išgirsi gatvėse, įstaigose, inteligentų, kariškių tarpe. Mūs kavalieriai po senovei tebevergauja rusiškoms “šlebėms”. Tie patys “koniečno”, pažaluista”, izvinyte”, “barišnia” — skamba ne vien Kauno gatvėse, bet ir Palangos takeliuose.

Rusų retkarčiais pasiilgsta ir amerikiečiai lietuviai. Neverta kalbėt apie mūsų internacionalistus bolševikus ir socialistus (naujieninikus), kurie su rusais draugauja ir “gazietas” leidžia, bet tokio pasiilgimo jausmo atsiranda ir pas tautininkus-liberalus. Štai Chicagos “Birutė” — dainos ir dramos draugija — rengia koncertą, samdo rusą ir moką 150 dolerių už dalyvavimą.

Turim savo menininkus, kurie skursta dėl jų neužjautimo. Tuo tarpu samdomi rusai, kuriems gan skalsiai apmokama.

“Ateikite ir dainuokite mums, o mes jums gausiai užmokėsime!” Valio, mūsų dvasios “variagai”!

Nejaugi lietuvių publika tuomi nepiktinama? Tautiečiai, eidami į savus vakarus, tur omeny lietuvių meną, lietuvių menininkus. Kitataučių tur progos kasdien pasiklausyt.

— *Vyčių ekskursija ir Lietuvos maldininkų kelionė į Rymą*. Sekantį pavasarį Vyčiai rengs ekskursiją Lietuvon. Ji, tur būt, bus gausi ir įvairi, nes pasirįžusių važiuoti yra daug.

Prie šios progos galima pakalbėt apie tos ekskursijos planus, kad ji būtų įdomi ir naudinga. Čia ir ateina mintin Lietuvos maldininkų kelionė į Rymą. Ji įvyks ateinančio birželio mėnesy. Lietuviams bus skirta specialė audencija pas šv. Tėvą.

Jei Vyčių ekskursija išvažiuotų Europon tuo laiku ir tuo pasirįžimu, kad kartu su Lietuvos maldininkais patekt į Rymą, tai būtų atsiektas keleriopas tikslas. Ekskursantai pamatytų svarbias istorines Rymo vietas. Į Lietuvą pasikui vyktų per Austriją, Čekoslovakiją ir Vokietiją, arba Šveicariją-Vokietiją. Kelionės iškaščių susidarytų ne kiek daugiau, o įspūdžių ir patyrimo labai daug.

Labai galimas daiktas, kad ekskursijon prisidės žmonės, kurie minėtus kraštus, kaip Italiją, Šveicariją, Vokietiją pažįsta, moka tų tautų kalbas ir jie žymiai palengvintų ekskursantams.

Laiko dar turim ganėtinai. Galim pasitart per spaudą, susirinkimuose ir kitais būdais.

— *“Sandara” ir vakarieniė*. Am. lietuvių tautinės Sandaros organas “Sandara” Nr. 44 rašo:

“So. Boston, Mass. Pereitos nedėlios vakare čia sandariečiai turėjo surengę vakarienię ir koncertą. Ant rytojaus sauliškai: “ant teatro”, “nušautas per policmoną”, “užmuštas per troką”... “V.” Red). pradėjo nauji nariai stoti į Sandarą patys pasisiūlydami Sandaros ofise dėl to, kad jiems vakarieniė labai patiko (mūsų pabraukta. “V.” Red).

Nežinom, ką sandariečiai valgė, gėrė, bet graičiausia paprastus valgumus ir geriamus daiktus: vištienos, jautienos, duonutės, grūšių, obuoliu, slyvų, bananų, kavos, “papsa” ir tt. Vis kai ką būsime įspėję. Bet ne tai svarbu. Svarbu tas, kad prie Sandaros rašosi žmonės ne dėl jos idėjų, principų, obalsių, ar darbų, bet dėl vištienos, jautienos, bananų ir tt. Lai gyvuoja sandariečių “garnizacija”!

— *Vilnijos jaunimas kruta*. Gavom “Vilniaus Balso” Nr. 4-tą (už š. m. spalį 11 d.), kuriame tarp kitų raštų yra gražus atsišaukimas (“Jaunime į darbą”!) į okupuoto krašto jaunimą. Jame nusiskundžiama, kad dėl materialų neišteklų negalima jaunimui leisti savo atskiro laikraščio, o prisieina tenkintis priedais prie kitų laikraščių. Susipratusius jaunuolius raginama eiti į plačias jaunimo mases kaimuose, raginti jį organizuotis, kad lengviau atsispyrus prieš spaudikų lenkų visokias pinkles ir persekiojimus.

Nežiūrint okupanto žiaurios priespaudos,

Vilnijos lietuvių visuomenė būdi, organizuojasi. Neatsilieka ir jaunimas, kurio karštos dvasios negal numalšyt lenkų nagaikos ir kalėjimai. Mes turėtume daugiau susidomėti Vilnijos jaunimu ir paremti jį moraliai ir medžiaginiais.

— *Kova del švenčių.* Lietuvos Seime svarstomas švenčių įstatymas. Katalikai atstovai nori išlaikyti šventadienius ir kitas švenčių dienas padaryti poilsio ir ramybės dienomis. Žydai ir socialistai tam priešingi. Eina kova Seime ir spaudoj.

Kultūringose šalyse sekmadieniai ir šiaip religinės bei tautinės dienos yra poilsio ir ramybės dienos. Tik Lietuvos žydėliai ir socialistai nenor to suprast. Žydėliai turi tiek drąsos, kad jie nor įtikrint krikščionis vietoj sekmadienio švest šeštadienį. Tuo klausimu jie yra išleidę brošūrą, kurioj įtikinėja krikščionis pakeist savo šventadienius. Tiesą sakant, Kaune žydėliai krikščionis jau kaip ir išmokino švest šeštadienį. Ten šeštadieniais tylu, ramu, o sekmadieniais rinkoj ir visam mieste tikras jomarkas. Žydų ir socialistų atstovai, žiūrėdami iš Seimo rūmų, gal tikrai pasidžiaugt savo nusistatymu šeštadienius padaryt poilsio ir ramybės diena, o sekmadienius jomarkų ir triukšmo dienomis.

— *Minėjo sukaktuves.* Š. m. spalį 30 dieną L. Vyčių 16 kp. Chicago, Ill. minėjo 10 metų gyvavimo sukaktuves. Tuo tikslu buvo paruoštas savybės vakarėlis su atatinkamu kalbų, muzikos ir dainų programu. Visa tai padarė gražaus įspūdžio.

— x —

Iš Lietuvos.

Švenčių įstatymas. Švenčių įstatymas Seime jau pereitą pavasarį paskutiniuju skaitymu buvo jau atmestas del kai kurių sudarkymų, kuriuos įvedė žydų, valstiečių liaudininkų ir socialistų "trejybė". Dabar iškeltasis "švenčių įstatymas" labai sudominęs visus Seimo atstovus, o labiausiai, kaip rašo "Rytas", žydus, jų užtarėjus valstiečius liaudininkus ir socialdemokratus. Jie tuojaus renkasi į posėdžius ir padeda žydams griauti "švenčių įstatymą". Jie siūlą išbraukti visus šventadienius, ir leisti juose prekiauti. (O šeštadienius, tur būt, visiems švest). Šis klausimas sukėlė didelio triukšmo.

Stebėtina, kad žydai, būdami tautos mažuma, nenori prisitaikint viso krašto tvarkai. Gerai, kad Seimas kiek sutvarkys mūsų šventes. Jau nusibodo katalikams tie visi žydų "angliai" ir "kupčystės", varomos šventomis dienomis. Būtų gerai, kad sumažėtų skaičius šiaip jau visokių pramanytų "švenčių". Katalikai nereikalauja, kad svetimtikių mažumos švestų katalikų šventes, tik jie reikalauja, kad jos prisitaikytų prie daugumos ir tyčia negriautų mūsų tautos šventų papročių.

— v. —

— *Dainų Dienos Komitetas* savo pastatytą estradą kariuomenės parodų aikštėj, kurioj šiemet įvyko Dainų

šventė, yra pardavęs Lietuvos arklių pagerinimo draugijai, kur ji mano įrengti antrą hipodromą.

— *Blaivybė Lietuvoj.* Šiais metais didesniai priešalkolinei akcijai varyti dirba įvairiose Lietuvos vietose "Blaivybės" draugijos įgaliotiniai, kurių tikslas laikyti priešalkolines paskaitas, platinti blaivybės literatūrą, kontroliuoti svaigalų gėralų įstaigas ir tt.

Nuo rugsėjo 14 d. pradėjo veikti "Blaivybės" draugijos žinion perėjusis "Liaudies Teatras". Kas sekmadienis Liaudies Namuose, Kaune, bus statomi įdomūs scenos veikalai iš mūsų liaudies gyvenimo.

Liaudies Teatro salė atremontuojama ir įtaisoma salė-foje.

— *Lietuvių dovana Čekoslovakijos karžygio Jono Žizkos 500 metų mirties sukaktuvėms paminėti.* Lietuvos karininkai pasiuntė Čekoslovakų karininkų sąjungai sveikinimus ir L. D. K. Vytauto paveikslą. Prahoje buvo minimi Žizkos ir Vytauto darbai ir bendri karo žygiai. Lietuvoje šiam karžygiui pagerbti buvo padaryta Lietuvos karininkų Ramovėjė posėdis, kuriame dalyvavo daug svečių ir mūsų tautos tėvas *Basanavičius*. Buvo pastatytas šalia Vytauto paveikslas ir Žizkos paveikslas, kaip dalyvio kovoje prie Žalgirio 1410 m. Taip pat skaitė kelias paskaitas iš Žizkos gyvenimo ir darbuotės mūsų karininkai.

— *Javų kainos Lietuvoje.* Rugsėjo mėnesyje, 1 cent. rugių kainavo 26.53 lit., avių 18.22 lit., žirnių 22.50 lit., bulvių 6.60 lit., burokų 6.23 lit., 1 kilg. linų 3.17 lit., taip kad kainos pakilo daugiau kaip buvo rugpiūčio mėnesyje ligi 6.7% visų prekių indeksas pakilo ligi 1.8% lit.

— *Trašų pabirkas Klaipėdoje.* Pirmo karo Klaipėdoje buvo mineralinių trašų pabirkas. Jis išdirbdavo kasmet apie 75,000 tonų trašų. 1923 m. Lietuvon iš užsienių įvežta 23,000 tonų įvairių mineralinių trašų, o šiemet, tur būt, bus įvežta nemažiau 40,000 tonų. Mineralinių trašų vartojimas Lietuvoje kasmet kyla ir neuzilgo, reikia tikėtis, jų reikalavimas turės pakilti iki 100,000 tonų. Bet suprantama, kiek jas iš užsienio įvežant, duodama kitiems kraštams pelno ir uždarbio, tat Lietuvos vyriausybė susirūpinusi atgaivinti mineralų pabirką Klaipėdoje. Nuo Kauno vyriausybės Klaipėdon siunčiamas inžinierius M. Mackevičius, kurs su Klaipėdos direkcija pasitartų apie būdus tam pabirkui atgaivinti.

— *Statys Valstybinių namų.* Ministerių kabinetas nutarė leisti centralinėms valstybės įstaigoms įsigyti nuosavus namus. Seimui ir prezidentui namai leista statyti Vytauto kalne, o kitoms ministerijoms miesto centre nusipirkti namus, laisvai susitarus su privatiniais namų savininkais.

— *Pramonės įstaigos.* Nuo sausio ligi rugpiūčio mėnesių šių metų Lietuvoje atsidarė 66 pramonės įstaigos su 798 darbininkais. Naujųjų įstaigų tarpe daugiausia — linų apdirbimo ir saldainių ar valgomųjų daiktų dirbtuvės.

— *Giliausias Kaune šulinys.* Vytauto Kalne, prie pat G. Radio stoties, gręžiamas šulinys. Jau esą pragręžta 120 metrų, tačiau vandens dar nėra.

Begręžiant esą prieita labai kietas žemės sluoksnis ir jau kelinta diena jokiū būdu nebegali giliau prasiimušti. Spėjama, jog ten esą geležies rūdos sluoksnis. Ar pasiseksią šį sluoksnį pramušti dar nežinia, tačiau tiek triūso padėjus, nenorima pamesti. Nes stočiai būtina reikalingas šulinys.

Jei darbas pasisektų laimingai užbaigti, G. Radio stoties šulinys būtų pats giliausias Kaune ir Lietuvoje.

OKUPUOTOJ LIETUVOJ.

Sieną saugos 60,000 kariuomenės. Ryga, X. 16. Laikraštis "Nar. M. rašo: Pradedant Vileika visur dabar sku-

bama dirbama Lenkijos sienai sustiprinti. Visur kasami apkasai, statomi blindazai, daromi kulkosvaidžiams lizdai, pasienio korpusan Vilniun kasdien atvyksta iš visos Lenkijos naujai nuskirtieji karininkai, kurie, isiregistravę komendantūroj ir pas vaivada išsiunčiami pasienio komendantų žinion. Visur juo skubiausiai ruošiamasi priimti atvykstančias naujai suformuotas pasienio kariuomenės brigadas. Bendrai, Vilniaus srities pasienio paskiausiomis dienomis visai primena karo stovyklą.

To paties laikraščio žiniomis, paskutinėmis dienomis Trakų ir Vilniaus apskričių teritorijoje įvykusi visa eilė lietuvių ūkininkų suėmimų, kuriuos lenkų pasienio karo valdžia kaltina teikusius pagelbos Lietuvos šauliams, siekiantiems atvaduoti okupuotas Vilniaus žemes. Lenkų spaudos pranešimais lietuvių partizanai spalio 9 d. užpuolė Dziankų dvarą, Trakų apskrity. "Nar. M." spėja, jog tai buvęs įvykis su nepatenkintais dėl nepakeliamų mokesnių lietuvių ūkininkais.

— Vilnių žudo. Lenkų laikraščiai praneša apie liūdną senosios Lietuvos sostinės padėtį. Brangūs kiekvieno lietuvių širdžiai miestai, okupantų lenkų naguose patekęs, mardėti mardėja... Judėjimas apmirus, prekyba smunka, o bankrotas bankrotą seka. Daugumas pirklių, likvidavę savo įstaigas, kraustosi į kitas šalis. Tuščių kromų ir butų daugybė, o moka už juos menkiausia kainą.

Taip rašo lenkų laikraščiai apie Vilnių. Ne geriaus ir kaimuose: skurdas, badas. Rugių, vos sėklai užtekę, o misti reikia bulvėmis, kurios kaip riešutai ir tos pačios apipuvę. Ūkininkai parduoda, ką gali, kad tik mokesnius sumokėti, nes žandaras sėdžia ant kaklo ir laukia mokesčio. Pačių lenkų laikraščiai šaukia, kad Varšuva laikanti Vilniją už posūnį, jį užmiršusi, apleidusi. Kraštas gi skęstas ir grimzdęs bedugnėn...

Vaitoja nelaimingi Vilniau gyventojai, aimanuoja žilasis senelis Vilnius, laukdami savo tikrųjų vaikučių — paliuosuotojų!

"R. B."

— Kova dėl lietuvių mokyklos. Miežionių kaimo (Švenč. apskr.) gyventojams teko pereitais metais pakelti sunki kova su okupantais dėl lietuvių mokyklos išlaikymo. Lenkų valdžia ėmė persekioti lietuvaite mokytoją, darydama pas ją kratas ir nuolat šaukdama policijon, kad privertus ją atsakyti, bet kadangi tos priemonės nedavė jokių vaisių, tad tiesiog įsakė mokytojai išvažiuoti iš ten. Į jos vietą buvo atsiųsta lenkė, nei žodžio nemokanti lietuviškai. Žmonės tam griežtai pasipriešino. Iš pradžių mėgino visai neleisti vaikų, bet buvo terorizuojami pabaudomis. Netekę kantrybės, žmonės vieną dieną išmetė iš mokyklos suolus ir užrakino patį mokyklos butą. Atvykusi policija išlaužė duris ir grasino smarkiai nubausti. Tai pasikartojo du kartus. Bet vis tik lenkė pradėjo mokytojauti. Tuomet atėjo į mokyklą aplinkinės moterys su lazdomis ir taip įbaugino lenkaitę, kad ta išvažiavo. Šiais mokslo metais lenkai ir nemėgina čia steigti lenkiškos mokyklos. O lietuviška mokykla pradėjo normaliai dirbti.

— Kolonizatorių politika. Lenkų valdžia suteikė palengvinimų kolonistams, gyventojams rytų pakraščiuose. Pervežant gelžkeliais kolonistų mantą nuleidžiama 80%, o važiuojant pačiam kolonistui su šeima — net 100% tarifų normos.

— Lenkų naujokai lietuviai. Spaliū m. 7 d. Valkininke buvo toks nuotikis. Surinkti kariuomenėn jaunuoliai dainavo lietuvių ir gudų dainas. Tai lenkam labai nepatiko. Nežinia, ar savo iniciatyva, ar kieno įsakytas žandaras ryžosi užginti nelenkiškas dainas dainuoti. Bet jaunuoliai nepaklausė. Tai tada šis lenkybės sergėtojas pradėjo įkalbinėti geroju, kad, girdi, einant į lenkų kariuomenę, nepridera visokios "svetimos" dainos dainuoti.

PRANEŠIMAS.

Jau keletą kartų Žemaičių Moksleivių Ateitininkų Susišelpimo Fondo "Ateitis" Centro Valdyba kreipėsi per kai kuriuos Amerikos lietuvių laikraščius į gerbiamuosius brolius-amerikiečius lietuvius, rinkusius minėtam fondui aukas, prašydama kuogreičiau prisiųsti surinktąsias aukas ir gražinti likusiuosius kvitarus.

Žymi dalis jau prisiuntė, bet daugelis tebėra dar neprisiuntę. Todel Centro Valdyba dar kartą prašo neprisiųstųjų kuogreičiausia prisiųsti. Teipgi reiškia nuoširdžios padėkos gerb. draugams, kurie prisiuntė aukas ir tiems, iš kurių dar tebelaukiama. Aukus ir kvitarus siųsti šiuo adr: *Masiliausku, Telšiai, Gimnazija, Lietuva.*

Su gilia pagarba,

Žemaičių Moksleivių Ateitininkų Susišelpimo Fondo "Ateitis" Centro Valdyba.

Pirmininkas — *J. Masiliauskas,*
Sekretorius — *K. Prialgauskaitė.*

Meilė brangesnė už visus turtus. Ji — deimantas, kurio net karaliai negal nupirkti. Ji — visas pasaulis, nors ją gali apkabinti dviem rankom. **Jokajus.**

Nieks taip nestiprina meilės, kaip nepergalėtinos kliūtys. **Lope de-Vega.**

Aplink tave sukasi meilės dvelkimas, kuris sako: kvėpuok. **Dante.**

Viena diena yra motina, kita pamotė. Nebūk per drąsus — akis išdegsi, nebūk per lėtas — dalies neteksi.

Negirk pradžių, girk pabaigą. **Mūsų patarlės.**

Meilė nuvalo širdį nuo visokių biauromų. Mūsų mintys ir pasirizimai, besisunkdami per ją, nustoja visa bloga, savinga, pikta.

Meilė greit užgema, bet miršta ilgai ir sopulingai. **Nemirovičius-Dančenko.**

—x—

Aukšti kalnai, margi dvarai, deimanto langeliai, — ten lakiojo, ten skraidžiojo mėlyni karveliai.

Mėlynasis karvelėli,
Kame tu lakiojai?
Geltonasis karosėli,
kame nardinėjai.

Mėlynasis karvelėlis —
po žaliais gireles,
geltonasis karosėlis —
po jūros — mareles.

Mėlynasis karvelėli,
Kas tave nušovė?
Geltonasis karosėli,
Kas tave sugavo?

Jauni broliai aukso strielboms —
tai mane nušovė.
Jaunos mergos šilkų tinklu —
tai mane sugavo.

Liaudies dainelė.

DAINININKAS J. RAMANAUSKAS,

L. Vyčių 16 kp., Chicago, Ill., narys. Vienas gabiųjų Amerikos lietuvių dainininkų — lyrinis tenoras. Per vargą ir triūsą laipsningai kyla į meno viršūnes.

Atsiziūrint į jo palankumą Vyčiams, L. Vyčių Chicagos apskritis š. m. gruodžio 21 dieną šv. Jurgio par. salėje rengia jam koncertą. Chicagiečiai turės progos išiklausyti jo balso gražumą-lyringumą.

J. Puišys.

Pirmasis Kun. Bosko Sapnas.

Būtų juokinga kalbėti apie sapnus, atminti ir išskirti iš jų pirmąjį, duodant jam kokios tai svarbos. Sapnai, nors paprastai esti fantazijos padaras, bet kai kada įgauna gana svarbios reikšmės Viršprigimčiai įsikišant. Atsiminkim šv. Rašte minimus sapnus: Jokūbo, Juozapo, Aigipto Faraono, šv. Juozapo ir k. sapnus. Juose šv. Raštas mato Viršgamtinę prigimtį, nes be tos negalėjo turėti pozityvės reikšmės. Ir kiek tokių sapnų priskaitoma istorijoje! Kai kada neva tie sapnai gauna regėjimų arba net apreiškimų vardą žiūrint į jų aplinkybes, bet tuo ar kitu vardu vadinami visuomet turi vieną ir tą patį šaltinį ir tikslą: išreikšti kam nors Dievo valią. Pažvelgus į šventųjų gyvenimo istoriją, pastebėsime, kad jei kuris iš tų buvo Dievo paskirtas ką didelio žmonijoj atlikti, tą savo paskyrimą Dievas tik tuo keliu pranešdavo; gana retai sielon, arba per kitus žmones, įkvėpdavo.

Bet turtingiausias tų apreiškimų — „sapnų“ skaičiumi, iš visų istorijoje žinomų žmonių, bus kunigas J. Bosko. Jis dėl savo nusizeminimo, paprastai tuos apreiškimus sapnais vadindavo, bet tie jo sapnai pasižymi nuostabiu įvairumu, ir iš jų kun. Bosko tiksliai išpėdavo ne vien tolymiausia ateitį, bet iš jų sėmė sau reikalingų žinių, kaip vesti ir tvarkyti savo reikalus ir per juos matydavo savo pavaldinių ateities įvykius, taip pat jų sąžinės stovį.

Šiomet kaip tik sueina 100 metų nuo pirmojo tos rūšies „sapno.“ Tasai sapnas tai lyg koks išrinkimas kun. Bosko jo būsimai misijai, čia glūdi ne tik jo darbo dirvos pažymėjimas, bet jos sistema ir darbavimosi priemonės; be to jame aiškiai matoma, kad visi jo būsimieji darbai yra paties Dievo reikalaujami ir jo globojami. Tą pat tvirtina kun. Bosko. Aprašydamas šį „sapną“ visai užtrina savo asmenybę ir sakosi, kad ne jam, bet per jį Saleziečių Draugijai Dievas škiria tą didelę ir kilnią tarp jaunimo misiją.

Pasistengsiu atpasakoti tą „sapną“ paties Kun. Bosko žodžiais, kuriuos paliko užrašęs Saleziečiams savo „atminimuose.“

„Apie devintus metus, rašo kun. Bosko, sapnavau nepaprastą sapną, kuris paliko gilų įspūdį per visą gyvenimą. Sapnavau esąs dideliame kieme netoli namų, kame buvo prisirinkę daugybė vaikų, kurie čia rėkavo, žaidė, siautė ir daugumas nemažai keikė. Išgirdęs keiksmus išgrūdau jų tarpan ir rėkaudamas, vieną kitą apkumščiuo-

damas mėginau sustabdyti keiksmus. Tuo tarpu pasirodė gerbtinas žmogus, vidutinio amžiaus, puikiai apsitaisęs. Baltas apsiaustas dengė visą jo asmenį; bet veidas taip spindintis ir šviesus, kad negalėjau nei akių pakelti. Pasišaukęs mane vardu, liepė vadovauti tiems vaikams padaužoms, baigdamas šiais žodžiais: — Ne *smūgiais*, bet *švelnumu ir meile* turi paveldėti tuos tavo draugus. Tuoju imkisi mokyti juos apie nuodėmių biauromą ir doros brangumą. — Sumišęs ir išsigandęs atsakiau, kad aš esu vargšas vaikėzas, nesuvokiąs tiems vaikams kalbėti apie religijos dalykus. Tuo tarpu visi vaikai liovėsi žaidę ir keikę, apstojo aplink besikalbančius. Po valandėlės paklausiau:

— Bet kas toks Tamsta esate liepti negalimus dalykus?

— Kas tau rodosi negalimu, turi galėti paklusnybe ir mokslo įgavimu.

— Kame ir kaip turiu įgyti mokslo?

— Aš tau duosiu Mokytoją, po Jos disciplina paliksi išmintingu, nes be Jos visoki išmintis darosi kvailybė.

— Bet kas Tamsta esi, kad taip kalbi?

— Aš esu Sūnus Tos, Kurią tavo motina tavė išmokino pasveikinti tris kartus dienoje.

— Bet mano motina man ir tai įsakė: kad nesusidėčiau su nepažįstamais, todėl prašau Tamstos vardo.

— Mano vardo klauskis mano motinos.—Tuo tarpu pasirodė šale Jo majestotiškos išvaizdos Moteriškė. Iš visų pusių Ją dengė žvilgąs apsiaustas, taip kad rodėsi iš kiekvieno jo taško žibėtų košviesiausia žvaigždė. Aš dar labiau sumišęs susipainiojau klausymuos ir atsakymuos; Ji gi pamojusi man prisiartinti maloniai paėmusi už rankos tarė.

— Žiūrėk!

Aplink apsidairęs pastebėjau, kad visi čia buvusieji vaikai išlakstė ir jų vieton prisirinko daugybė ožiukų, šuniukų, katinų, lokiukų ir kitokių žvėrių.

— Štai tavo darbo dirva, tęsė toliaus toji Moteriškė. Būk nusizeminęs, tvirtas ir stiprus; domėkis, nes visa tai, ką matysi besidarant su tais žvėrimis, tu padarysi tą pat su mano žmonėmis.

Žiūrėjau akis išpūtęs, ir vieton daugybės plėšrių gyvulių susyk atsirado tiek pat ramių avinėlių, kurie mekendami iškilmingai aplink tą Žmogų ir Moteriškę šokinėjo.

Tuo tarpu, vis dar besapnuojant, pradėjau verkti ir meldžiau Ponios, kad malonėtų paaiškinti, nes nieko negalėjau suprasti apie viso to reikšmę. Ji tuo tarpu uždėjo savo ranką ant mano galvos sakydama: — Savo laiku suprasi viską.

Tai pasakius kaž koks bildesys mane pabudino ir visa kas išnyko. Bet vis dar jaučiau skaudamas rankas nuo duotų kumštinių ir peršėjo abu žandus nuo gautų iš tų padaužų antausių. Visas sapnas, tasai Žmogus, Moteriškė ir visa kas girdėta, matyta ir sakyta giliai stovėjo mano mintyje ir taip užėmė mano protą, kad tą naktį negalėjau daugiau užmigti.”

Kaip matyt, tasai sapnas, ne vien dėl paties jo įvairumo, kiek dėl jo mistiškumo, vaiko fantazijai nesudarytinai, tuo labiau, kad visa kas sakyta išsipildė atnešdamas kartu tą vaisių, kuris ir yra sapno nurodomas. Mat, Kun. Bosko švelnumo ir meilės sistema, sulyg sapno įsakymo, įveikė sutvarkyti ir užviešpatauti ir blogiausių jaunuolių širdyse ir kun. Bosko liko tuo, kuo yra: vienu didžiausių auklėtojų.

Kun. Bosko prieiti prie nurodyto sapne tikslo sutiko daug kliūčių, ypač mokslo įgavimui, todėl reikėjo dar daug kartų Siuntėjui sustiprinti dvasioje ir nurodyti savo valios kelius. Beveik per 18 metų, nelygiais protarpiais, ir vis naujoms aplinkybėms ir visokiais, sulyg reikalo, papildymais, pasikartojo beveik tas pats sapnas, ar bent jo priedai, nurodydami jam kelią tarp sutiktų kliūčių lig stosią kunigu.

Pats kun. Bosko sakė, kad tame, ką yra nuveikęs, ne jam priklausio, nes jis buvęs tik prastu ir nevertu gabaus ir galingo artisto rankose įrankiu. Sako, jei Dievas kame nors būt radęs dar niekam netinkamą, bet labiau Jam atsidavusį, būt kun. Bosko vieton aną išrinkęs. Tą pat matome ir aukščiau išdėtame sapne, kame imperatyvas labai pabrėžtas, taip kad kun. Bosko negalėjo nieko atsisakyti: “...Tuojau pradėk...” ir kitoj vietoj, rodos, lyg jau sudarytas paktas: “...Ką matysi besidarant su gyvuliais, turėsi padaryti su mano sūnumis.”

Nieko daugiau jam neliko daryti, kaip tik priimti sąlygas reikalingas tai misijai atlikti, būtent: būti nusizėminusiam, tvirto būdo, ir stipraus kūno. Visa tai gerai suprato Jonelis ir tuoj ėmėsi lavinti savo būdą ir kūno jėgas, taip kad lieka žymiausias savo krašto atletas ir duoda daug nuostabių būdo tvirtybės pavyzdžių, išsilaidamas ištikimu tarp audrų ir daugybės kliūčių savo pašaukimui. Iš to išeina, kad kun. Bosko prieš tapsiant garsiu auklėtoju pirma pats save išauklėjo, netik tikyboje, bet ir moksle ir sporte, tą pat seką ir Saleziečiai paveldėję kun. Bosko

sistemą, nes, anot jo, tasai patarimas priguli ne vien jam, bet kiekvienam geram auklėtojų.

Mažasis Jonelis tarp vargų, savo Mokytojos per sapnus vedamas, privedė savo darbus prie to, kad šiandien visame pasaulyje tūkstančiai Saleziečių iškilmingai mini šimto metų jubilėjų nuo jo aprinkimo dienos.

—x—

THE IDEAL CATHOLIC STUDENT.

The ideal catholic student is a double blessing — a blessing to himself and to the world around him. In his own character his nature is the clear murmuring stream of his own heart through which every pebble of genius shines out clearly. To those who live around him he carries a song of joy, of hope and exhortation. It is he who always speaks of God and his Church in a modest and becoming way; who honors, obeys and loves his mother the Church — who promotes her interests as far as it lies in his power, who labors and struggles courageously for the spread of Christ's kingdom on earth and who unites to his zeal a good and a pure life.

With the ideal catholic student “patriotism is a noun personal” he loves his country for herself and for himself. No matter where he goes he carries his native land with him. “Coelum non animum mutant qui trans mare currunt.”

The ideal catholic student is a model to be followed in matters of authority. He obeys the civil authority not merely from the compulsion of fear of punishment, but for the love of God. He fulfills his duties faithfully which are laid upon him and orders his life according to laws it proclaims. He votes for those candidates who possess in the highest degree the firmness, the intelligence, tact and ability to safe-guard the interest of the country as well as those of the church.

The ideal catholic student carries a song of joy and hope to his fellowmen. As a drop of dew is to the withering flower so his words fall upon those drooping hearts, who are discouraged, refreshing them and giving life. To him all his fellow men are equals and he treats them all alike. When he goes into the world he displays to the rich and poor the hidden treasures of knowledge, showing them how to render it useful for themselves and for others.

Such a one, according to my thinking, is an ideal catholic student. Whoever he be, such a one as he certainly deserves that appellation — an ideal catholic student.

A. Grenis.

Gary, Ind. 10, 31, 24.

Kas Jaunimo Veikiama.

CHICAGO, ILL. L. Vyčių 16 kp. sukaktuvių paminėjimas. Spalių 30 d. šv. Jurgio parapijos svet., L. Vyčių 16 kuopa surengė dešimties metų gyvavimo sukaktuvių paminėjimo vakarienę su gražiu programu.

Ši programa surengta tikslu tinkamai pagerbti mūsų kuopos pirmuosius narius — organizatorius, kurie dešimt metų atgal organizavo L. Vyčių 16 kuopą ir davė jai stiprų pamatą, kurio jokios kliūtys neįstengė sugriauti. Tais mūsų kuopos pirmtakūnais yra: P. Baltutis, J. Mickeliūnas ir E. Jovaišaitė. Ju pradėtasis darbas atnešė milžiniškus vaisius. Kuopa šiandien didžiuojasi savo nuveiktais darbais ir inteligentinio jaunimo skaičiumi. Kuopa suteikė jiems po brangią dovaną — aukso žiedą, kaip garbės ženklą, kurio jie nusipelnė nuo L. V. 16 kuopos.

I vakarėlį susirinko gausus būrys kuopos narių, svečių iš kitų kolonijų Vyčių bei įžymesnių organizacijos narių, kaip tai: Centro pirm., M. Bagdonas, "Vyčio" redaktorius, M. Zužus, buvęs pirmas kuopos dvasios vadas, gerb. kun. Ig. Albavičius.

Pirm pradėsiant vakarienę jaunimas linksminosi, šoko, žaidė. Muziką vedė dvi mergaitės, kurių vardų neteko sužinoti. Apie 10-tą valandą pirmininkui paprašius muzikantės užgrojo maršą ir visi ėjo prie stalo. Pirmininkas pakvietė gerb. kun. J. Statkų atkalbėti malda, paaiškino šios iškilmės tikslą ir pakvietė p. B. Jakaitį į vakaro vedėjus. Jis, kaip vakaro vedėjas, savo pareigą atliko kogeriausiai.

Po užkandžių vakaro vedėjas pakvietė kalbėti pirmą 16 kuopos dvasios vadą, gerb. kun. Ig. Albavičių. Jis pareiškė keletą gražių minčių ir dėkojo, kad jo, kaip pirmo kuopos dvasios vado, nepamiršo pakviesti į šias nepaprastas iškilmes.

Sekė ponios Saurienės pora dainelių akompanuojant varg. J. Sauriui: "Miškas ūžia" ir "Dul-dul dūdelė". Jinai dideliais žingsniais eina į eilę mūsų pirmėlių dainininkų.

Toliau kalbėjo vienas pirmųjų kuopos narių — P. Baltutis. Jis pareiškė padėkos žodį kuopai už tinkamą dovaną. Nors aplinkybių verčiamas negali būti kuopos aktuali nariu, bet gavęs tokią brangią dovaną pasižadėjo prisidėti prie kuopos veikimo.

L. V. Chicagos apskr. koro vedėjas, gerb. komp. p. A. Pocius, skambino vieną savo kompozicijų. Piano akordai publikai smigo į širdis ir visi dėmiai klausė žavėjančios muzikos.

Panelė E. Jovaišaitė dėkojo už jai suteiktą dovaną, kurios ji užsitarnavo nuo 16 kuopos. P-lė E. Jovaišaitė yra dailės mylėtoja, visą savo sielą įdėjusi į L. V. Chicagos aps. korą: antrus metus eina koro raštininkės pareigas ir nenuilstanti koro darbuotoja.

Poni Šatkauskienė dainavo porą dainelių. Pirmu kartu teko girdėti ją dainuojant. Jinai turi stiprų, skardų balsą. Būtų malonu ją dažnai girdėti dainuojant.

J. Mickeliūnas, vienas kuopos organizatorių, tarė padėkos žodį Vyčiams už suteiktą moralę pagelbą esant karo tarnyboj, kuomet Jungt. Valstybės įsimaišė į pasaulinį karą. Vyčiai jo ir ten neužmiršo. Už suteiktą dovaną taipgi išreiškė nuoširdžią padėką.

Panelė M. Gurinskaitė, buvusi tarp pirmųjų kuopos organizatorių, nors ir nebėra Vyčių organizacijos narė, bet visuomet Vyčiams užjaučia, — velyjo kuopai geriausios kloties.

V. Stulpinas ragino jaunimą, ypač čia augusį, prie lietuviško tautinio susipratimo, kad nesisarmatytų viešai pasirodyti esą lietuviais ir Vyčiais, kad visuomet gintų lietuvių garbę, kalbą, del kurios mūsų bočiai savo kaulus laidojo Sibiro tyruose persekiojami carų rankos.

Centro pirmin., M. Bagdonas, davė kuopai nemaža

komplimentų už jos darbštumą organizacijos ir katalikų visuomenės dirvoje.

Gerb. kun. J. Statkus pasakė Vyčiams komplimentų už išlaikymą organizacijos principų.

Gerb. J. Ramanauskas, vienas garsiausių Amerikos lietuvių dainininkų, dainavo porą jausmingų dainelių. Maža yra lietuvių, kurie nebūtų girdėję jį dainuojant. Vakaro vedėjas pranešė, kad neužilgo mums bus progos išgirsti p. Ramanauską dainuojant šioje pačioje svetainėje, nes L. V. Chicagos aps. rengia jam koncertą gruodžio 21 d.

Paskutinis iš eilės kalbėjo "Vyčio" redak. M. Zužus. Jis išreiškė keletą minčių iš mūsų stiprėjimo bėgy dešimties metų.

Vakaro vedėjas atsiprašė tų, kurie buvo kvieisti į programą, kad dėl vėlybo laiko (jau buvo 12 val. nakties) negalima programo toliau tęsti.

Atgiedojus Lietuvos imną, visi išsiskirstė pilni malonių įspūdžių.

Visi dalyvavę šiose nepaprastose iškilmėse velino iš visos širdies kuopai augti, bujoti ir stiprėti, kad apvaikščiojant kuopos 20 metų sukaktuves kuopa skaitytų narius ne šimtais, bet tūkstančiais, kad visas Bridgeporto lietuvių katalikų jaunimas būtų po Vyčių vėliava!

Korespondentas.

SPRINGFIELD, ILL. L. V. 48 kp. jaunamečiams čempionatams viešasis pagerbimas. L. V. 48 kp. jaunamečių Base-Ball'ininkai gražiai pasirodė ši sezoną, išlaimėdami miesto jaunamečių čempionatą. Tuo jie suteikė garbę ne vien tik tai L. V. 48 kuopai, bet ir šios kolonijos lietuviams. Už taitai L. V. 48 kuopa surengė čempionatams pagerbimui viešą vakarienę su programu. Visa tai įvyko spal. 29 dieną šv. Vincento parapijėje svetainėje, kuri buvo gražiai išdabinta, o stalai papuošti gražiomis gyvomis gėlėmis ir apkrauti skaniais valgiais.

Vakaro vyriausioji šeimininkė Kotryna Kuperienė pritaikinta gražia kalba apibūdino čempionatų drąsiuosius žygius ir pasiryžimus išlaimėti miesto čempionatą, paaiškindama, kad šioji vieša vakarienė su parengtu programu ir gausiai atsilankiusiais Vyčiais svečiais, yra jų nuopelnų apvainavimas, jiems pagerbimas ir pristatė tam vakarėliui būti toast-masteriu pasižymėjusį darbuotoją Vytį Antaną Repšį. Jis pasirodė esąs gabus ir kaip tik atatinamas toast-masteris tam vakarui. Jo nepamirš Vyčiai.

L. V. 48 kuopos pirm. Jonas Adomaitis prezentavimo kalboje įteikė gražią dovaną gerbės svečiui ir čempionatų manadžeriui Samui Lapinskui, kurs ir triūsų ir lėšomis daugiausia prisidėjo prie jaunamečių komandos palaikymo ir drąsos davimo jaunuoliams išlaimėti miesto čempionatą.

Po to solo žaviai sudainavo: Juzefina Sugentaitė ir Elena Bucevičiūtė. Sekamai estradoje pasirodė Kotryna Kuperienė ir šauniai dainavo jos pačios parašytą dainą čempionatų pagerbimui, o visų choras po kiekvieno jos posmo kartojo —

For we are the Knights that won!
We are the Knights that won!
We took the city championship
An' thought it a lot of fun!

Sekamai buvo veikalėlio Bass-Ball'ininkų personikavimas. Tai gambiai atliko vytės: "Minnie" Lapinskaitė, "Susie" Burčiūtė, Kotryna Jonikiūtė, Ona Stanslovaitė ir Pranciška Mankiūtė. Paskui sekė trumpas iš gyvenimo farsas, kurį tinkamai atvaidino: Julija Gedminaitė, Vincas Kasparas ir Kotryna Kuperienė.

Protarpiais dainų ir veikalėlių statymų būta ir šaunių kalbų. Žymėtinas kalbas pasakė: Jonas Adomaitis, Samas Lapinskas, Jonas Milleris ir Antanas Repšys. Visame žymėjosi prakilnus ūpas ir džiaugsmas, kad jaunamečiai laimėjo miesto čempionatą. Savo kalbose visi ryškiai atvaizdavo savo lietuviybę ir drąsino kitus nesiarmatyti visur prisipažinti ir būti tikrais lietuviais.

Baigiant sudainuota Lietuvos, Amerikos ir Lietuvos Vyčių imnai. Visiems sustojus ir griudžiant Lietuvos ir paskui Amerikos — imnams, rodėsi, jog kabi tarpe dviejų kontinentų, tačiau Lietuvos Vyčių imno žodžiai "Gyvenam Tautai ir Bažnyčiai" aiškiai priminė tau, jog esi ir Lietuvos Vytis ir Bažnyčios narys.

Po to būta lietuviškų žaismų ir šokių iki vėlyvam laikui. Visi džiaugėsi ir linksminosi. To vakaro įspūdžių nepamirš ilgai visi dalyviai Vyčiai ir patys čempionatai. Jauku ir malonu, kad mūsų jaunamečių tymas išlaimėjo miesto čempionatą. Na-gi ir neveltui juos pagerbta. Jie to užsitarnauja ir yra jų visas nuopelnas, kad garbė tenka Springfieldo visiems lietuviams.

To vakarėlio surengimo jaunamečių pagerbimui daugiausia pasidarbavo: Kotryna Kuperienė, Julija Gedminaitė ir Vincas Kasparas. Už tą visą rengimo komisijai priklausio viešas nuoširdus valio!

O jaunamečiams čempionatams atatinka viešas triukšmingais tris kart valio!!!

Sparnuočio Plunksna.

L. VYČIŲ NAUJOSIOS ANGLIJOS APSKR. KP. PUSMETINIO SUSIRINKIMO PROTOKOLAS.

Lietuvos Vyčių Naujosios Anglijos pusmetinis susirinkimas įvyko spalį 19 d., 1924 m., šv. Jurgio parapijos salėj, Norwood, Mass.

Atidarė pirmininkas V. T. Savickas 2-rą valandą po pietų. Vietinis klebonas kun. Taškūnas atkalbėjo maldą ir pasakė trumpą prakalbėlę su gražiais linkėjimais ir patarė rimtai svarstyti reikalus naudingus organizacijai.

Rinkta valdyba: V. T. Savickas — pirm., V. Medonis — vice-pirm., A. M. Služiūtė — rašt., A. K. Stašaitė, Al. Ivaška — mandatų ir įnešimų kom., A. Bendoraitis — tvarkdarys.

Delegatai buvo šie: 1-mos kp.: J. Šležiūtė, O. Dubosaitė, A. Višceniūtė, J. Spranaitis; 17-tos kp.: Kun. F. Strakauskas, P. Mikalauskaitė, Vilkaitė, V. Marcinkoniūtė, A. Bendoraitis, A. Kneizys, A. Kneizienė, A. Ivaška, J. Bobinskiūtė, B. Lukoševičiūtė, A. Kiboriūtė, V. Medonis, V. T. Savickas, J. Martikas, C. Vasiliauskas, V. Grudzinskas, K. Povilaitis, A. Savilioniūtė; 18-tos kp.: A. M. Šimbelaitė, A. M. Šlužiūtė, M. Šlužiūtė, O. Migauskaitė, A. Smelstorius, J. Kalinauskas, P. Rudaitis, J. Vinciušas; 26-tos kp.: O. Rugeniūtė, E. Roženiūtė, A. Glavickiūtė, S. Vaškevičius, J. Zakaras, M. Miklušis, M. Velyvis; 27-tos kp.: K. Vėsula, A. Keršiuūtė, A. K. Stašaitė, E. Čekiūtė, A. Arbučiūtė, K. Kašėta, J. Tvaska, K. Dargvainis, G. Bataitė, K. Babilas; 78-tos kp.: P. Grigaliūnaitė, I. Zalubiūtė, K. Banevičius, I. Kaleva.

Protokolas metinio suvažiavimo skaitytas ir priimtas.

Iš kuopų organizatorių raportų pasirodė, kad visos kuopos laimėjo naujų narių Vajaus laike.

Vasarnamio pirkimo ir suradimo vietos Apskričio išvažiavimams pasirodė, kad komisijos tuo žvilgsniu nieko neveikta iki šiol. Palikta toliaus (darbuotis? Red).

Raportas seka iš gegužinės, įvykusios 4 d. liepos, 1924 m. Palangoje, Lawrence, Mass. Šeimininkas I. P. Kalevas. Iš raporto pasirodė, kad buvo pasekminga visais žvilgsniais. Pelno liko.

Populiarybės kontesto loto klausimas pasirodė nevysai užbaigtas. Palikta galutinai užbaigti iki metinio suvažiavimo.

Laiškas nuo dvasios vado kun. Pr. M. Juro sveikinantį suvažiavusius ir suteikęs naudingų patarimų, priimtas gausiu delnų plojimu.

Svarstyta būsiančio Vajaus reikalai. Kad prie jo

geriaus prisiruošus ir sekmingiau įvykdžius, išrinkta komisija, kurion įeina atstovas nuo kiekvienos kuopos, būtent: 1-mos kp. — J. Spranaitis, 17-tos kp. — V. Medonis, kun. P. Strakauskas, 18-tos kp. — A. M. Šimbelaitė, 20-tos kp. — P. Kupčiūnas, 26-tos kp. — A. E. Rugeniūtė, 27-tos kp. — K. Vėsula, 78-tos kp. — P. Grigalioniūtė.

Toji komisija suvažiavus turės išdirbti planus Vajaus vedimui, jei matys reikalą, surengs prakalboms maršrutą, išdirbs planus organo "Vyties" platinimui.

Atvyksta kun. P. Strakauskas. Sutikta gausiu delnų plojimu. Išduoda raportą iš 12-to Seimo, Homestead, Pa. Delegatai džiaugiasi, kad sekantis Seimas bus Naujojoje Anglijoje. Raportas vienbalsiai priimtas, o dalyviai atsistoję išreiškė gerbiama kun. P. Strakauskui padėką už jo pasidarbavimą.

Apskričio valdyba ragina visas kuopas prisidėti prie pašelpos skyriaus.

Sekančiai "Gegužinei" vietą surast išrinkta komisija: J. Spranaitis, K. Banevičius, J. Zakaras.

Išrinkta generalis N. A. sporto organizatorius — I. Veškelevičius, studentas, kuris teiks kuopų sporto rateilams patarimus ir reikale pagelbės susitvarkyti. Jo adresas: 4 Lafayette St., Worcester, Mass.

Apskričio sekantis suvažiavimas (metinis) įvyks Montello, Mass.

Išnešta pageidavimas, kad kuopos susidarytų literatines kuopeles, kurios savo rašinėlius siųstų literatinių komisijoms nariams — kun. P. Strakauskui arba A. K. Stašaitėi, kurie peržiūrėję ir, jei bus tinkami, siųs organui (Labai gerai padarėt. Tai palengvinimas redakcijai. Red.)

Kun. P. Strakausko įnešta pageidavimas, kad kuopos trumpintų kuopų susirinkimus, o po susirinkimo turėtų programėlius.

Dvasios vado, kun. Pr. M. Juro taip pat priminta, kad nariai rinktų katalikų laikraščius, ypač žurnalus, ir siųstų Pavasarininkų kuopoms Lietuvoje. Kad kuopos rinktų statistiką mokslus einančių narių.

Apskričio valdybai pavesta pakviesti naujai susiorganizavusią Lietuvos Vyčių kuopą Providence, R. I. prie apskričio.

Susirinkimą baigė 5:30 valandą po pietų. Kun. P. Strakauskas atkalbėjo maldą.

Uždarius susirinkimą vietinės kuopos pirmininkas užkvietė visus delegatus į surengtą vakarienę. Po vakarienės kun. P. Strakauskas visų vardu išreiškė padėką 27-tai kuopai už jos gražų priėmimą.

V. T. Savickas,

L. V. N. A. Apskr. Pirm.

A. M. Služiūtė, Rašt.

NASHUA, N. H. Iš Vyčių 20 kp. veikimo. Kuopa ruošiasi prie vaidinimo. Režisieriauja varg. A. Stanšauskas. Rolės jau išdalytos ir jas paėmė gambiausi kuopos vaidilos. Nashujiečiai turės progos pamatyti šaunų vaidinimą.

Spalių 13 — 18 dd. įvyko parapijos bazaras. Vyčių skyrius išlaikė rungtynes su kitom draugijom. Iš vaikinių daugiausia darbavos Jonas Bartis, Vl. Šimkus, V. Verkauskas, D. Valuntukevičius, varg. A. Stanšauskas; iš mergaičių — M. Klimutė, Malvina Klimutė, A. Ratkevičiūtė, A. Bernotavičiūtė, O. Petreliūtė, O. Marcioniūtė, J. Zalanskiūtė, F. Liučiuniūtė, O. Bugailiūtė, M. Tamuliūtė, J. Bukanauskiūtė, O. Verkauskaitė ir kitos. Bazaras dar nėra užbaigtas.

Kp. Koresp.

CLEVELAND, OHIO. L. Vyčių 25 kp. atliko garbingą ir didelį darbą. Spalių 26 d., L. Vyčių 25 kp. statė didžiulį veikalą — "Keistutį" (Germania Turn svet. ties 55 gatve). Prie šio milžiniško kūrinių buvo jau rengtas be maž pusė metų, kad tik jis gerai būtų atvaizdintas, Jis ir buvo atvaizduotas kogeriausia. Tai konstatuoja žmonių

STASYS ir KATRĖ CIBULSKIAI.

Apsivedė sausio 27 d., 1924 m. Stasys Cibulskis eina 24 kp. vice-pirmininko pareigas, K. Cibulskienė (Antanaitė) — nutarimų rašt.

žodžiai. Vienas Clevelando "tūzų" taip išsireiškė: "Nėkuomet nesitikėjau, kad jūs taip gerai atliksite šį darbą". Kiti sako, kad dar tokio veikalo nebuvo Clevelande statyta taip gerai ir gražiai, kaip "Keistutis". Manau, dėlto taip gerai veikalas pavyko, kad jame dalyvavo Vyčių 25 kp. "prima donos" ir įžymiausi scenos mėgėjai ir gambiausias Clevelando liet. tarpe vaidinimų mokytojas.

Sekanti asmenys dalyvavo šiame veikale: Keistutis — J. V. Sadauskas, Biruta, jo žmona — p-lė A. Simonaitė, Vytautas, jo sūnus, — Pr. Urbšaitis, Jagaila — P. Janušaitis, Marė, jo sesuo, — p-lė F. Sakalauskaitė, Vaidyla, jos vyras, — A. Jakštas, Bilgėnas — A. Banys, Butrimas, Keist. bičiulis, — J. Dubickas, Aldona — p-lė A. Baltrušaitė, Kunonas — V. Gibavičius, Konradas — Pr. Bortnikas, Albanas — J. Kuzas, Vaidyla — P. Jackus, Tarnas — J. Andziulaitis; Keistučio ricieriai: V. Markelionis ir St. Palšis; Jagailos: A. Buknys ir V. Baliutis, Vaidila — M. Mačiuta. Man rodos, tik iš šito vaidilų sąstato galime sakyti, kad buvo išstatyta gambiausios kp. spėkos. Bet, ištikrųjų, bus neprošalį pažymėti daugumos vaidilų gabumai ir jų didelis talentas, o ypač Vyčių "prima donų" — panelių.

"Biruta" (A. Simonaitė) tikrai vaidavo mūsų tautos Birutą, kuri savo švelnia kalba, giliais širdies jausmais labiausiai užžavėjo gausingą publiką, o ypač kada Keistutis sugrįžo iš mūšio lauko. Bet negana to, ją labai puošė gražūs rūbai, žili plaukai, maloni kalba ir senos moters judėjimai. Nors p-lė A. Simonaitė neseniai pradėjo imti dalyvumą scenoje, bet nuo šio veikalo ji likosi įskaityta Clevelando įžymiausių vaidilų tarpan. Laukiame dažniau pasirodant scenoje.

"Marė" (F. Sakalauskaitė), kuri yra žinoma visai plačiai Clevelando visuomenei, kaip talentuota scenos mėgėja, šį kartą apturėjo didžiausią garbės vainiką, kokio dar Clevelande nėra apturėjusi.

O ką galime sakyti apie p-lę A. Baltrušaitę, kurią vienas Liet. artistas pavadino: "Jūsų prima dona". Bet aš sakyčiau, kad tas artistas ir neapsirikio taip pavadinęs, nes dauguma mūsų kolonijos scenos mėgėjų ir scenos mylėtojų ją gerbia kaip gambiausią Clevelando lietuvių merginų vaidilą. Aš linkiu p-lei A. Baltrušaitei nepadėti liaurų vainiko, kurį nusipelnė iš clevelandiečių, bet ir toliau darbuotis scenos srity.

P. Janušaitis, kada jis pasirodė scenoje gražiais rūbais apsirengęs — tikrai vaidavo senų laikų Liet. niekšą, Jagailą, tarytum, buvo tas pats žmogus, kuris Keistutį įtrėmė į kalėjimą. Nors Pijus čia gimęs ir augęs, bet jo dvasia, jausmai tikro lietuvio. Gal užtai jam taip sekėsi puikiai vaidinti.

"Vaidyla", (A. Jakštas), nors savo rolę gana gerai atliko, bet vertėjo daugiau jausmų įdėti.

"Kunonas" irgi netaip mokėjo savo rolę, kaip kiti, nors jam, kaip man teko girdėti, buvo jau senai išdavę teatro knygutę, bet nežinia del kokios priežasties tą atidėliojo ir nesimokino; jis nudavimus gana gerai padarė ir savo rolę atliko neblogiausiai.

"Bilgėnas" (A. Banys), savo uždavinį atliko labai gerai; aukštas vyras ricieriškai apsirėdęs, jis atrodė tikrai pilies saugotojas. Vaidila irgi daug darė įspūdžio žmonėse; kada jis šaukėsi prie lietuvių senovės dievų — savo rolėje labai buvo tinkamas.

"Albanas" rolę atliko puikiai. Tai liūdija žmonių išsireiškimai. "Kuzas irgi labai gerai lošė". Jo žodžiai buvo surišti su jausmais, o tas padaro didelio įspūdžio į

VYČIAI: STASYS ZNOTINAS ir ONA RAKAUSKAITĖ,surišti amžinu moterystės ryšiu gerb. kun. K. Urbonavičiaus šv. Petro lietuvių bažnyčioj So. Boston, Mass. rugsėjo 21 d., 1924 m.

žmones. Nors jo rolė buvo seno žmogaus, bet jis joje tikrai gyveno.

"Butrimas" tikrai vaizdavo Keistučio bičiulį. Senas, aukšto būdo, žila didelė barzda vaizdavo didelį Liet. karžygi, o ypač gerb. Dubickas labai gerai buvo išmokęs rolę.

Dar turiu pažymėti apie mūsų kolonijos scenos karalaitį — gerb. Bortniką, kurį daug clevelandiečių laiko ir gerbia kaip įžymiausią vaidilą meilingose rolėse. Konradas šį kartą tikrai parodė, kaip reikia parodyti meilę ir žiaurumą. Štai pavyzdys. Kada Aldona jį susitinka ir jam prisimena, kad jis jos vyras, bet Konradas visai neišsuduoda, kad jis ją pažįsta. Bet kada Aldona, jo pati, jam priminė apie jaunas dienas — jis iš kart pradėjo mylėti ją — tardamas šiuos žodžius: "Aldona!", ji jam: "Vyre!" Tuom kart įbėgo Albanas ir juodu perskyrė — jis, tartum perkūno žaibu, permainė savo kalbą ir judėjimus, ir parodė sumišusio žmogaus žiaurumą, kad net žmonės iš jo "pasipiktino".

"Vytautas" irgi savo dalį atliko kogeriausiai; jis tikrai vaizdavo D. L. K. Vytautą; pilnas energijos, daug turįs karžygiškos dvasios, jaunas, gražus, o tas publikai labai patiko. Geras pavyzdys kitiems čia augusiems vaikinams imti nuo P. Urbšaičio.

Apie "Keistutį" daug nerašysiu, nors jis turėjo didžiausią rolę visame veikale, tik tiek pažymėsiu, ką kiti žmonės apie jį ir jo vaidinimą yra išsireiškę. Kada visi vaidilos pasirodė scenoje padėkoti publikai, tai "Keistutis" prabilo gyvu žodžiu išreikšdamas žmonėms padėkos žodį... Publikoje tuom kart pasipylė didžiausi aplo-dismentai ir šaukimai: "Bravo, bravo Keistuti!" Vėl kitas žmogus, kuris yra gana gerai susipažinęs su vaidinimais, taip prabilo: "Sadauske, labai good atlikai savo rolę." Daug žmonių jį sveikino ir teikė pagyrimų.

Bet kam čia didžiausia garbė tenka, tai sunku pasakyti. Aš sakyčiau, kad mokytoji režisierui — gerb. Juozui Klimavičiui — už jo šaunų išmokinimą ir davimą gerų nurodymų. Gerb. J. Klimavičius turi didelius gabumus mokyti, nors jį viename "Darbininko" numeryje iš Clevelando korespondencijoje išvadino vaikėzu, bet prie šio "vaikėzo" tas "milžinas" neprilygsta nieko vaidinimų mokymui ir sarmata būtų rašyti taip apie šį vyrą, kuris didelės garbės vertas.

Aktų tarpe p-lė Izabelė Žabriūtė gana jausmingai padeklamavo.

Taip pat dar buvo atlikta ir juokinga komedija (vardo tos komedijos neteko sužinoti). Išpildė ją trys sesutės Simonaitės. Publika turėjo gardaus juoko, nors "Keistučio" vaidinimo laike daug žmonių ašarojo. Ši juokingoji komedija vėl visiems nudžiovino ašaras.

Žmonių buvo atsilankę virš penkių šimtų. Po vaidinimo ėjo šokiai iki vėlumos.

Programo vedėju buvo gerb. J. Jonuška.

Danutė.

NORWOOD, MASS. Trupiniai. Jau gana senai buvo girdėt naujienų iš L. Vyčių 27 kp. Kodel? Delto, kad gal buvo labai užimta, mat, pradžia rugpiučio mėnesio, tai mokslo įžanga. Na, gana!

Apskričio suvažiavimas. Spalių 19 dieną pas mus įvyko L. Vyčių Naujos Anglijos Apskričio suvažiavimas. Dalyvavo virš penkiosdešimt atstovų iš penkių kuopų. Gaila, kad Nashua's kuopa nedalyvavo, kuri ir Centro naujų narių vėjus dovaną laimėjo. Suvažiavimas buvo labai gyvas ir pavyzdingas. Kun. Pr. Strakauskas išdavė raportą iš buvusio Seimo, kuris buvo priimtas su padėka. Taip pat buvo svarstyta daug svarbių įnešimų, kurie paaiškė iš suvažiavimo protokolo.

Po suvažiavimo kuopa surengė atstovams užkandą, kuria visi buvo patenkinti. Per užkandą teko pastebėti ir gerb. kun. Čapliką iš Providence, R. I. su vietos gerb. klebonu kun. Taškūnu juokus krečiant. Už surengimą tokios skanios vakarienės tenka tarti acių gospadinėms: p-nioms Katrei Stašaitienei ir Emilijai Čeikienei ir pa-

tarnautojoms Vytėms: Keršiūtei, Čeikiūtėms, Bataitei, Kudirkiūtėms, Puziniūtei, Adomaitei ir Vesuliūtei.

Vakare buvo suruošta judamieji paveikslai, buvo rodoma "Enoch Arden" ir juokinga komedija. Dauguma delegatų pasiliko žiūrėti paveikslų. Tenka tarti padėkos žodį Onytei Vesuliūtei už skambinimą pianu laike paveikslų rodymo.

Daugiausia pasidarbavo prie surengimo šio suvažiavimo kuopos pirm. Kazys Vėsula, fin. rašt. Apolė K. Stašaitė, taip pat padėjo E. Čeikiūtė ir K. Babilas.

Dabar teks pakalbėti trumpai apie kuopos narius Norwood High School lanko: E. Čeikiūtė, E. Keršiūtė, K. Babilas, L. Smelstorius, E. Kriauneliūtė, J. Jasionis, G. Bataitė, A. Puziniūtė ir Mikas Spirida.

Atletikos mokykloje atsizymi šie: Mikas Spirida, football captain; Jonas Jasionis, football sub.; Gertrūda Bataitė, girls basketball center; Elena Keršiūtė, g. b. sub.

Kitas aukštesnės mokyklos lanko: Kazys Vėsula, Apolė K. Stašaitė ir Kazys Navikas.

Tennis žaidėjos ir dviratininkės: G. Bataitė ir A. K. Stašaitė; pijanistės: A. K. Stašaitė, E. Čeikiūtė, M. Fedaitė, O. Kudirkiūtė, B. Kudirkiūtė, G. Bataitė ir A. Puziniūtė; smuikininkas: P. Kuodis. Tarpe narių turime ir biznierių.

Dabar kuopa ruošiasi prie surengimo vaidinimo ir tt. Kitą kart parašysiu daugiau!

Stella Maris.

SPRINGFIELD, ILL. L. V. 48 kp. judėjimas ir klestėjimas. L. V. 48 kp. savo susirinkimus laiko šv. Vincento parapijinėje svetainėje du kartu į mėnesį. Pirmutinis spalio mėnesio susirinkimas įvyko 8 dieną ir buvo interesingas ir gausingas gražiais nutarimais. O iš aprašytų čia susirinkimų pasirodo, kad L. V. 48 kp. pradeda stiprėti nariais ir klestėti darbais.

Pirmutinio susirinkimo nutarimus paminėsiu čia vos kelius. Štai: 1) nutarta išrinkti komisiją įvairių programėlių surengimui. Į tą komisiją įėjo: E. Bucevičiūtė, E. Burčikiūtė, E. Kazičioniūtė, V. Kasperas ir J. Adomaitis. 2) Nutarta turėti "Burgu" vakarienę, įvyksiančią spalio 19 dieną. 3) Nutarta pasiūsti pasveikinimo laišką Sugentų šeimynai, iš priežasties 25 metų sukakties laimingoje moterystėje. 4) Į tą susirinkimą buvo atsilankęs Federacijos vietinio skyriaus pirm. Antanas Kazlauskas formaliai užkviesti Vyčius dalyvauti Vilniaus netekimo gedulingame paminėjime, įvykusiame spal. 12 dieną. Vyčiai nutarė prisidėti programoje su choru ir orkestra, išpildant beveik visą programą ir 5) nutardami iš lieso savo izdo duoti \$10.00 auką Vilnijos našlaičiams.

Antrasis spalio mėnesio susirinkimas įvyko 22 dieną. Apart valdybos ir komisijų raportų, kurie buvo išduoti ir priimti, nutarta įvykinti vakarienę spalio 29 dieną pagerbimui L. V. jaunamiečių Base-Ball'o tymo, išlaimėjusio šiais metais miesto jaunamiečių čempionatą. Į tos vakarienės paruošimo komisiją pasidarbuoti apsiėmė: Kotryna Kuperienė, Ona Gudauskaitė, Julija Gedminaitė ir Vincas Kasperas.

Rengti nutartieji maskaradiniai šokiai Carpenters Hall'ėje įvyks spalio 30 dieną. Į jų rengimo komisiją įeina: Jonas Adomaitis, Kotryna Kuperienė ir Jonas Tamošaitis. Buvo nutarta skirti gražią dovaną tai porai, kuri pasirodys pasidabinusi naiviausia ir juokingiausia.

Buvo ir gi nutarta surengti "Weiner Roast" partiją, įvyksiančią lapkričio 6 dieną. Į jos surengimo komisiją išrinkta: Kotryna Jonikiūtė, Juzefina Sugentaitė, Ona Gudauskaitė, Jurgis Norbūtas ir Antanas Jakštys.

Kas link Justo Kudirkos koncerto, įvyksiančio Centennial Rūmų Auditoriume lapkričio 16 dieną, tai rodyta pasirijimų smarkiai pasidarbuoti, kad tinkamiausia išgarsinti ir kuodaugiausia išparduoti tikietai ne tik lietuviams, bet ir amerikonomams ir kitataučiams. To koncerto rengimo komisija, kurion įeina Kotryna Kuperienė ir Elena Bucevičiūtė, išdalino tikietaus pardavinėjimui. Visi apsiėmė noriai išparduoti jų kodaugiausia. O Antanas

Repšys prizadėjo automobiliu apvažinėti visas aplinkines lietuvių kolonijas, išgarsinant koncertą ir pardavinėjant bilietus rengiamajam koncertan. Už tai esi vyras, Repšy!

Vyčiai, dasizinoję, kad šv. Jono ligonbuty dabar gyvena dvi seseri kazimierietei — Justina ir Alena, kuriuo dvi tuo tarpu rengiasi lietuviškojo būsiančiojo Chicagoje ligonbučio didingiems darbams, tai nutarta jomdvieim užrašyti dienraštį "Draugą" vieniems metams. Ir pasitikima, kad jodvi džiaugsis "Draugo" dienraščiu ir nepamirš vietinių Vyčių, kurie augštai gerbia seseris kazimierietes ir garbingai įkainuoja garbingąją kultūringąją jų darbuotę lietuvių išėivijoje.

Į L. V. 48 kuopą buvo pristatyti ir įsirašė sekan tieji naujieji Vyčiai nariai: Jonas Balčiūnas, Jurgis Norbūtas, Augustas Vyšniauskas ir Jonas Rekielis.

Vyčiai gi nepamiršta savo Dvasios vado gerb. kun. D-ro Igno Česaičio, kurs čia buvo neseniai atsilankęs ir gerai atsimena praktingus jo patarimus. Dvasios vadas ragino mus visus apsipazinti geriau su L. V. organizacijos konstitucija, kad išvengus paklaidų. Tatai priimta tas visa domėn ir šiame susirinkime skaityta ir diskusuota vienas konstitucijos punktas, būtent L. V. organizacijos tikslas. Iš tokių svarstymų ir diskusijų pasirodo daug naudos nariams. Jie apsipazįsta su pačios konstitucijos tikrąją reikšmę ir tą visą mėgina paskui įgyvendinti praktikon. Nutarta, kad po kiekvieno susirinkimo imti sekamąjį konstitucijos punktą, gerai išdiskusuoti jį, kad paskui turėjus naudos netik sau, bet taipgi, kad teikus naudą ir kitiems. Tai pagirtina. Kitos Vyčių kuopos turėtų sekti tą pavyzdį ir išmėginti, kokios būtų pasekmės.

Beje! "Burgų" vakarienė, įvykusi spalį 19 dieną, pasirodė sėkminga visais žvilgsniais. Daug svetelių atsilankė ir visi gėrėjosi Vyčių svetingumu ir džiaugėsi jų vaišingumu. Tos vakarienės paruošimu darbuosė sekančios Vytės: Kotryna Kuperienė, Ona Gudauskaitė, Juzefina Sugentaitė, Elena Šupenaitė ir Margarieta Kaspeiritė. Jos tai pasirodė esą geromis šeiminkėmis ir už tą visą priklausę joms visoms viešas nuoširdus ačiū!

Matyt, L. V. 48 kuopa pradėjo tikrai judėti ir klestėti. O prisiartinus rudens ir žiemos vakarams ji mano dar plačiau praplėsti savo klestėjimą ir mėgins gyvumą parodyti tikrais darbais.

Valio! Vyčiai! Į didį darbą!
Šarvuoti mokslu vien giliu!
Paimsime plunksną, knygą lyrą
Ir eisime Lietuvos keliu!

Ona Gudauskaitė,
48 kp. raštinkė.

WATERBURY, CONN. Naujas Vyčių Namas. šiomis dienomis L. Vyčių 7-ta kuopa naudojasi nauju namu, kuris susideda iš dviejų didelių kambarių. Čia yra knygynas, siuvimo kambarys, "pūlrūmis" ir priėmimo (reception).

Rakandai taip gi gana gražūs. Yra labai gražu ir pagirtina, kad vietinės kuopos vaikinai susidėję nupirko dvi puikias lempas. Merginos ir gi nepasiduoda ir ruošiasi įgyti kuopai puikią Victrolą.

Vietinė kuopa turi gana gerai bujoti, nes dabar turi savo namą. Čia yra dvas. vadovu gerb. kun. J. Valantiejus, rezisierius gerb. A. Aleksis ir gana daug veiklių narių.

Vėlynių (Halloween) vakarėlis. Spalį 31, L. Vyčių 7-tos kp. merginos surengė "leap-year" balių. Ir reikia pažymėti, kad ne tik pavadino "leap-year", bet ir visas "priedermes" išpildė, kaip tai: pasikvietė vaikus, užmokėjo už bilietą ir kvietė šokti. Svetainė buvo taip puikiai išrėdyta, kad įėjus atrodė it kokiuose istoriniuose arabų rūmuose. Visi atėjo kostiumuose.

Buvo ir karalių ir sultanų, ir ubagų ir raganių, rusų, kinų ir japonų, daug ispanų, indijonų ir tt.

Višį buvo patenkinti, o ypatingai vaikinai. Komisija,

kuri surengė vakarėlį, buvo sekanti: A. Žiburiūtė, A. Andriuškevičiūtė, O. Bendleriūtė, A. Bendleriūtė, J. Barauskiūtė, A. Liutkiūtė.

"Ciocė".

YOUNGSTOWN, OHIO. Youngstown'o 111-ta kuopa buvo suorganizuota teisių studento, — gerb. Petro V. Česnulio balandžio 13-tą, 1924. Į pirmą susirinkimą buvo šauktas visas Youngstown'o ir apylinkės jaunimas, bet, gaila, atsilankė dešimt narių. Su šita maža saujele nutarėm organizuoti naują Vyčių kuopą. Buvo nuomonė kurti šv. Pranciškaus kliūbą, bet kaip jau buvo pirmiausia tokia organizacija ir pakriko, tai nariai nutarė organizuoti Vyčių kuopą.

Taip ir pradėjom gyvuoti. Gerb. klebonas, kun. F. Alinskas pavedė parapijinę svetainę Vyčiams dykai del susirinkimų ir tt. Tuojaus susiorganizavę pradėjom kurtėti. Padarėm kelis pasilinksmo vakarėlius, kurie nusisekė geriausia. Vasaros laike surengėm kelis piknikus, ir tie nusisekė. Pamatę kiti jaunikačiai mūsų darbus, pradėjo rašytis į Vyčius. Dar ir dabar jaunimas rašosi prie mūsų kuopos, o kiti da rengiasi.

Buvo čionais neseniai baigta statyti nauja lietuvių bažnyčia, visi lietuviai džiaugėsi, bet nebuvo jokio varpo. Tad Vyčiai, keli mėnesiai atgal nutarė paaukoti naują varpą del naujos bažnyčios. Padarėm kelis balius ir del naujo varpo vajų. Ir del šito tikslo mums ir sekėsi, nes beveik baigiam rinkti pinigų del varpo įsteigimo. Ir neužilgo skambės mūsų naujas varpas bažnyčios bokšte.

Rugsėjo 25-tą buvo parenktas "Masquerade" balius. Tokio balius Youngstown'e pirmiau nebuvo. Į šį balių atsilankė geras būrys žmonių. Lietuvių ir svetimtaučių. Buvo ir svečių net iš kitų miestų. Viskas nusisekė kogeriausia, nes kada kur Vyčiai praloštų?

Čionais susirinkimus laikom kas antradienį, kur yra svarstoma Vyčių reikalai. Vyčių 111-tos kuopos valdyba susideda iš šių asmenų:

Dv. Vadas — kun. F. Alinskas, Pirm. — Petras Bukonas, Rašt. — Vincas Ed. Pajaujis, Išdin. — Ona Bukoniūtė.

Tarėmės čionais sudaryt "Basketball" ratelį del ateinančio sezono. Žada pradėti tuojaus praktikuoti del susirėmimų su kitomis kuopomis ir svetimtaučių Basketball rateliais.

Tikimės geriausių pasekmių ateityje. Valio, Vyčiai!

Vincas Ed. Pajaujis,
L. V. 111-tos kp. korespondentas.

—X—

IVAIRENYBĖS.

BRUOŽAI IŠ DEMOKRATŲ PARTIJOS ISTORIJS.

Lietuviams bus žingeidu susipažinti su viena didžiųjų Amerikos partijų. — Demokratų partija, kuri prie Jeffersono (jis prezidentavo nuo 1801 iki 1809 metų: buvo Jungtinių Valstybių trečias prezidentas) įsteigė valdžią laisvo civilio ir religinio gyvenimo pamatais.

Thomas Jefferson, įsteigėjas Demokratų partijos, vadovavo kovoj už religinę laisvę šioje šalyje. Jis parašė ir iškovojo priėmimą pirmų dešimties priedu Jungtinių Valstybių konstitucijos. Pirmas jų pareiškia, kad "Kongresas neprivalo daryti įstatymų kas link steigimo bent kokios religijos arba drausti liuosai joms veikti, arba neduoti teisės žmonėms ramiai susirinkti ir prašyti valdžios išklausti jų nusiskundimų".

Šita religinės laisvės garantija sutraukė į šią šalį vargšus prispaustuosius visuose kraštuose, ir čia jie pagelbėjo sukurt geriausią pasaulyje valstybę.

Ne tik kad Demokratų partija kovoja už religinę laisvę, bet ji visada stovėjo ir už lengvas pilietybės teises.

1796 metais Federalistai pravedė įstatymą reikalaujantį, kad svetimšalis išgyventų penkioliką metų šioje šalyje pirmą negu jis galės gauti naturalizacijos popierą ir liks Amerikos piliečiu.

Pirmas dalykas, ką Demokratai padarė Jeffersono laikais, kada jie paėmė valdžią (1801 metais), tai buvo panaikinimas to įstatymo ir padarymas penkių metų, po kurių svetimšalis galės likti piliečiu. Dabar ateivis gali pareikšti norą likti piliečiu, kaip tik išlipa iš laivo ir gauti pilietybės popierą po penkių metų.

1812 metais Demokratų partija vedė karą su Anglija apgynime svetimšalių teisių likti Amerikos piliečiais.

1846 ir vėl 1854 metais buvo dideli sukilimai prieš svetimtaučius Amerikoje, o ypatingai prieš Romos katalikus. Buvo įsteigta partija vardu "American or Know Nothing Party".

Ta organizacija kėlė neapykantą po visą šalį dėl religijos. Gaujos degino katalikų mokyklas ir bažnyčias ir atakavo katalikų kunigus ir vienuoles visoje šalyje. Nėra abejonės, kad jei ne Demokratų partija ir jos žygis tuo laiku, svetimšaliai ir katalikai būtų išnaikinti šioje šalyje. Ta organizacija reikalavo, kad svetimšalis turi išbūti čia 21 metus iki jis gal likti piliečiu ir reikalavo pašalinimo Romos Katalikų iš visų raštinių ir atėmimo pilietybės privilegijų.

Tose dienose Whig ir Demokratų partijos buvo įtakingiausios. Whig'sai visi nuėjo prie tų "Know Nothing", kuomet Demokratai griežtai stovėjo už lygybę prieš įstatymus, nežiūrint spalvos, gymio, tikybos bei tautybės.

Ta "Know Nothing" partija gyvavo tik trumpą laiką ir iš jos griuvėsių iškilo dabartinė Republikonų partija.

Vėl 1890 metais ir tuoj po to buvo pradėta A. P. A. judėjimas ir tas buvo Demokratų pasmerkimas. Tas pats bus padaryta ir su tokiais pat pasekmėmis su K. K. K.

Mūsų istorija aiškiai parodo, kad Demokratų partija visada kovojo už asmens laisvę ir visuomenės teises. Partija, ar partijos, kurios kėsinos varžyt asmens liuositybę ir svetimgymių piliečių privilegijas, visada buvo priešinga Demokratams.

Kitais žodžiais, Demokratų partija buvo gynėja lygybės teisių ir lygių progų visiems.

— Kiek Prancūzijoje daro abortų. Lorien mieste ėjo žymi byla dėl padaryto aborto. Tardymo metu Paryžiaus universiteto profesorius Demlin pareiškęs, kad jo surinktomis žiniomis, per metus Prancūzijoje daroma 400,000 abortų, dėl kurių 150,000 moterų miršta.

Alsuoja kalnas. Telšių apskr. netoli Gegrėnų dvaro miške yra gan aukštoka kalnas, iš kurio viršūnės karštais galima matyti kylančius kamuolius balsvus garus. Kalno garavimo priežastis nežinoma. Vietiniai žmonės tą reiškini įvairiai aiškina.

"Tr."

Senkevičiaus kūnas. Garsaus lenkų rašytojo, Henriko Senkevičiaus kūnas lapkričio mėnesį atkastas ir pargabentas iš Šveicarijos į Lenkiją, kur buvo didelėmis išskilmėmis vėl palaidotas. Senkevičius mirė 1916 metais Šveicarijos Vevey miestely.

Suramino.

Žmona, išvažiuodama porai savaičių kaiman, sako vyrui:

— Mano mielas, tik nepamiršk manęs! Rašyk man dažnai — kasdien! Be tavo laiškų aš ilgėsiuos ir tuoj sugrįšiu namo.

— Nesirūpink, meilute, aš rašysiu tau du kartu per dieną, tik važiuok! — atsako jautrus vyrėlis.

Būtinai reikalas...

Į kambarį įbėga sušilęs vyrukas ir šaukia tarnatei:
— Eik tamsta ir kuo greičiau pakviesk čionai savo poną. Aš turiu būtinai tučiuojau su juo pasikalbėti.

— Bet kad ponas vakar numirė...

— Na, pašauk, pašauk, susimildama, pasakyk, kad tik kelioms minutėms...

Tikroji meilė.

Vyras: Nepyk, meilute, jei aš kartais primenu tau tavo silpnybes; tai darau vien tik iš tikros meilės.

Žmona: Gera meilė! Jei tikrai mane mylėtum, tai visos mano silpnybės tau dorybėmis atrodytų.

Atsargus.

— Pasitrauk į šalį, Juozuk, tas šuo labai piktas; girdi, kaip baisiai jis loja.

— Juk žinai, kad tas šuo, kurs loja — nekanda.

— Aš tai žinau, bet abejoju ar kiekvienas šuo žino tą taisyklę.

Pasiteisino.

— Sakyk man, Jonai, kada gi galų gale tapsi daktaru? Jau aštuoni metai kaip mokaisi medicinos, o da vis nebaigėi universiteto.

— Suprask, mylimas tėveli, kad mūsų laikais kas kart daugiau naujų ligų atsiranda.

PER EGZAMINUS:

Makytos. Joški, kaip mažybinis daiktavardis nuo žodžio knyga?

Žyd. Kny-gelė, — nedrąsiai atsakė mokinys.

Mok. O kaip nuo žodžio karvė?

Žyd. Niu, karvelis, pone mokytojas. Og—Kr.

Profesorius bara studentą:

— Ir koks asilas padėjo tau iškrėst tą kvailą juoką?

— Tamstos sūnus, p. profesoriau.

—X—

Tikrą, gilią meilę sulig to ir pažįsti, kad ji užmuša visus kitus geidulius: išdidumas, garbės troškimas, koketingumas — viskas pražūva joje, viskas išnyksta. Mišlė.

Žema tauta kala į kryžių savo išminčius, o bepročiams leidžia laisvai klajoti ir žūti gatvėje.

Išmintinga tauta klauso pirmųjų, sulauko antruosius ir myli visus.

D. Reskinas.

—O—

REDAKCIJOS ATSAKAI.

Vytei Onai Gudauskaitei. Korespondenciją iš Springfield, Ill. apie L. V. 48 kp. darbuotę gavom. Toks sistematingas kuopos darbuotės aprašinėjimas, tikrai inėš daugiau gyvumo, judėjimo. Pasitikim, kad Tamsta ir toliau uoliai rašinėsite iš 48 kp. padangės.

—O—

SVAIDININKŲ ŠOKIS.

L. Vyčių Chicago Apskričio Baseball Lygos metinis šokis ir pasilinksminimo vakarėlis įvyks šeštadienį, lapkričio 22, 1924, Meldazio svetainėje, 23rd ir Oakley gat.

Neužmirškite šio vakarėlio — atsilankykite. Gražiai laiką praleisite, taip pat paremsite svaidininkus.

KVIESLYS.

LIETUVOS VYČIŲ CENTRO VALDYBA.

- DVASIOS VADAS: Kun. Dr. Ig. Česaitis,
4736 So. Wood Street, Chicago, Ill.
- PIRMININKAS: stud. juristas Mikas Bagdonas,
717 West 18th St., Chicago, Ill.
- VICE-PIRMIN.: juristas P. Daužvardis,
366 Broadway, So. Boston, Mass.
- VICE-PIRMIN.: Mok. Ona Pikučiūtė,
315 — 4th Ave., Homestead, Pa.
- RAŠTININKAS: Pranas L. Savickas,
726 West 18th Street, Chicago, Ill.
- IŽDININKAS: Ant. Valonis,
2201 West. 22nd St., Chicago, Ill.
- “VYTIES” REDAKTORIUS ir ADMINISTRATORIUS:
Matas Zujus, 4736 So. Wood St., Chicago, Ill.
- LEGALIS PATARĖJAS: Adv. Balys, Mastauskas,
2201 West 22nd St., Chicago, Ill.
- DAKTARAS KVOTĖJAS: Dr. S. A. Brenza,
4608 So. Ashland Ave., Chicago, Ill.
- IŽDO GLOBĖJAI:
- A. Rubliauskaitė, 309 So. Kildare Ave., Chicago, Ill.
J. Grėbliūnas, 144 E. 4th Ave., Homestead, Pa.
J. Gedminaitė, 1800 So. 11th St., Springfield, Ill.
- SPORTO ORGANIZATORIUS: Pr. J. Paliulis,
1645 Wabansia Ave., Chicago, Ill.
- REVIZIJOS KOMISIJA:
- Kun. P. Vaitukaitis, 717 W. 18th St., Chicago, Ill.
P. Paliulis, 1645 Wabansia Ave., Chicago, Ill.
A. Panavas, 3259 W. 65th St., Chicago, Ill.
P. A. Sedemka, 6340 So. Albany Ave., Chicago, Ill.
St. Šimulis, 726 W. 18th St., Chicago, Ill.
- LITERATINĖ KOMISIJA:
- Vikt. Mikaitis, St. Francis Seminary, St. Francis, Wis.
Ap. Stašaitė, 43 Dean St., Norwood, Mass.
P. Česnulis, 1624 Bellevue Ave., Youngstown, Ohio.
Kun. F. V. Strakauskas, 50 W. Sixth St., So. Boston, Mass.
J. Tamošaitis, Teacher College Box 183,
Columbia University, N. Y.
- SPAUSTUVĖS VEDĖJAS: Vincas Rūkštalis,
4736 S. Wood St., Chicago, Ill.

LIETUVOS VYČIŲ N. A. APSKRITYS

- KUN. P. JURAS, Dvasios vadas,
94 Bradford Street, Lawrence, Mass.
- V. T. SAVICKAS, Pirmininkas,
427 E. Seventh Street, South Boston, Mass.
- V. MEDONIS, Vice-pirminkas,
140 Bowen Street, South Boston, Mass.
- O. RUGENIŪTĖ, Iždo Globėja,
Worcester, Mass.
- A. ŠLUŽIŪTĖ, Raštininkė,
29 Montebello Road, Jamaica Plain, Mass.
- J. VINCIŪNAS, Iždininkas,
73 Webster Avenue, Cambridge, Mass.
- I. DAUKŠTAITĖ, Iždo Globėja,
Montello, Mass.

Skaitykite, Platinkite ir remkite šiuos LAIKRAŠČIUS:

“DRAUGA”

“Draugas” eina kasdien.
“Draugas” paduoda daug naujausių žinių.
“Draugo” kaina visam pasaulyje \$6.00. Adresas.

“DRAUGAS” PUBL.,
2334 South Oakley Avenue, CHICAGO, ILL.

“DARBININKA”

L. D. Sąjungos organą
“Darbininkas” eina tris kartus į savaitę.
Kaina metams \$4.50
Užsieny metams \$5.50

Adresas:
“DARBININKAS”
366 Broadway, BOSTON 27, MASS.

“TĖVYNĖS BALSĄ”

Eina du kartu į savaitę.
Kaina — Užsieny Wilkes-Barre ir apylinkėse
metams \$5.00
Kitose valstybėse \$4.00

Adresas:
“TĖVYNĖS BALSAS”
79 So. Washington Street, WILKES-BARRE, PA.

“GARSA”

S. L. R. K. A. organą
Eina kartą į savaitę. Jame galima rasti daug žinių apie
isirašymą į įvairius Susivienijimo skyrius.

Kaina metams (Amerikoje) \$2.00
Kaina metams (užsieny) \$3.00

“GARSAS”
222 South 9th Street, BROOKLYN, N. Y.

“LAIVA”

Eina kartą į savaitę. Jame rašoma vien apie tikėjimo ir
ir doros dalykus.

Kaina metams \$1.50
Kaina užsieny metams \$2.00

Adresas:
“LAIVAS”
2334 So. Oakley Avenue, CHICAGO, ILL.

“MOTERŲ DIRVA”

A. L. R. K. Mot. S-gos organą
Eina kartą į mėnesį.
Kaina metams (Amerikoje) \$2.50
Kaina metams (Užsienyje) \$3.00

“MOTERŲ DIRVA”
2151 W. 22nd Street, CHICAGO, ILL.

“MEILĖ”

Eina kartą į mėnesį. Įvairaus turinio žurnalas su
skyriumi vaikams.

Kaina visame pasaulyje tik \$1.25

Adresas:
“MEILĖ”
301 State Street, DU BOIS, PA.

“GIEDRA”

Katalikiškos moksleivijos organas. Eina kartą į mėnesį.
Kaina metams \$2.00

Vienas numeris 20c

Adresas:
“GIEDRA”
2334 So. Oakley Ave., CHICAGO, ILL.